

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

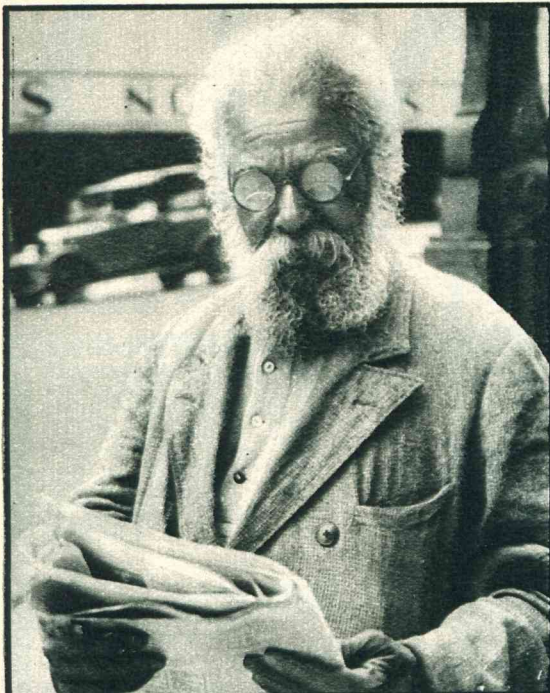
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HET KNAPPE WEEUWTJE
WOONT BOVEN

Een Britsch-Indische journalist, die naar zijn blad in Calcutta brieven schrijft over den toestand in Europa.

Een losse arbeider. Telkens als er een schip aan de kade meert, snelt hij toe om een passagier de hand te reiken, opdat deze niet van de loopplank zal vallen. Met een vriendelijk „merci" aanvaardt hij zijn beloning.

Een Weensche, die u vertelt, dat zij de oudste vrouw van Marseille is. Zij zegt 107 jaar te zijn. Ze is dankbaar voor ieder muntstuk.

Terwijl moeder naar de markt is, geeft de negervader baby voor de huisdeur de flesch.

In de haven van

Marseille, de grootste Fransche havenplaats, is als het ware de achterdeur van het Europeesche vasteland en tevens de poort, welke toegang geeft tot de twee werelddeelen Afrika en Azië. Vandaar, dat deze havenstad aan de Middellandsche zee bont is als geen andere op de aarde. Van alle volken en naties treft men hier vertegenwoordigers aan. Zij reizen op de groote mailbooten rond de aarde en gaan hier aan land om een oogenblik te toeven, of wel zij zijn op hun tocht naar andere streken hier achter gebleven — wellicht generaties geleden — en wonen nu al van geslacht op geslacht in de uitgestrekte havenwijken. Misdaad en goedheid wonen in het havenkwartier hier te zamen. Men vindt hier de armsten der armen, en rijken, die zich moeten schuil houden. En in één langen optocht trekt alles langs de Cannebière, de groote wandelplaats van Marseille. Wie zich daar voor een café neerzet, kan in vijf minuten meer menschentypen zien, dan op 'n wereldreis van twee jaar; en in een kwartier tijds kan hij meer menschenkennis opdoen, dan „thuis" gedurende zijn heele leven. Onze fotoserie geeft een indruk van de verscheidenheid van menschen, die hier is te aanschouwen — en dus ook van hun karakters.

De Spaansche glazen kruik wordt ook hier veel gebruikt om te drinken. Men zet den mond nooit aan

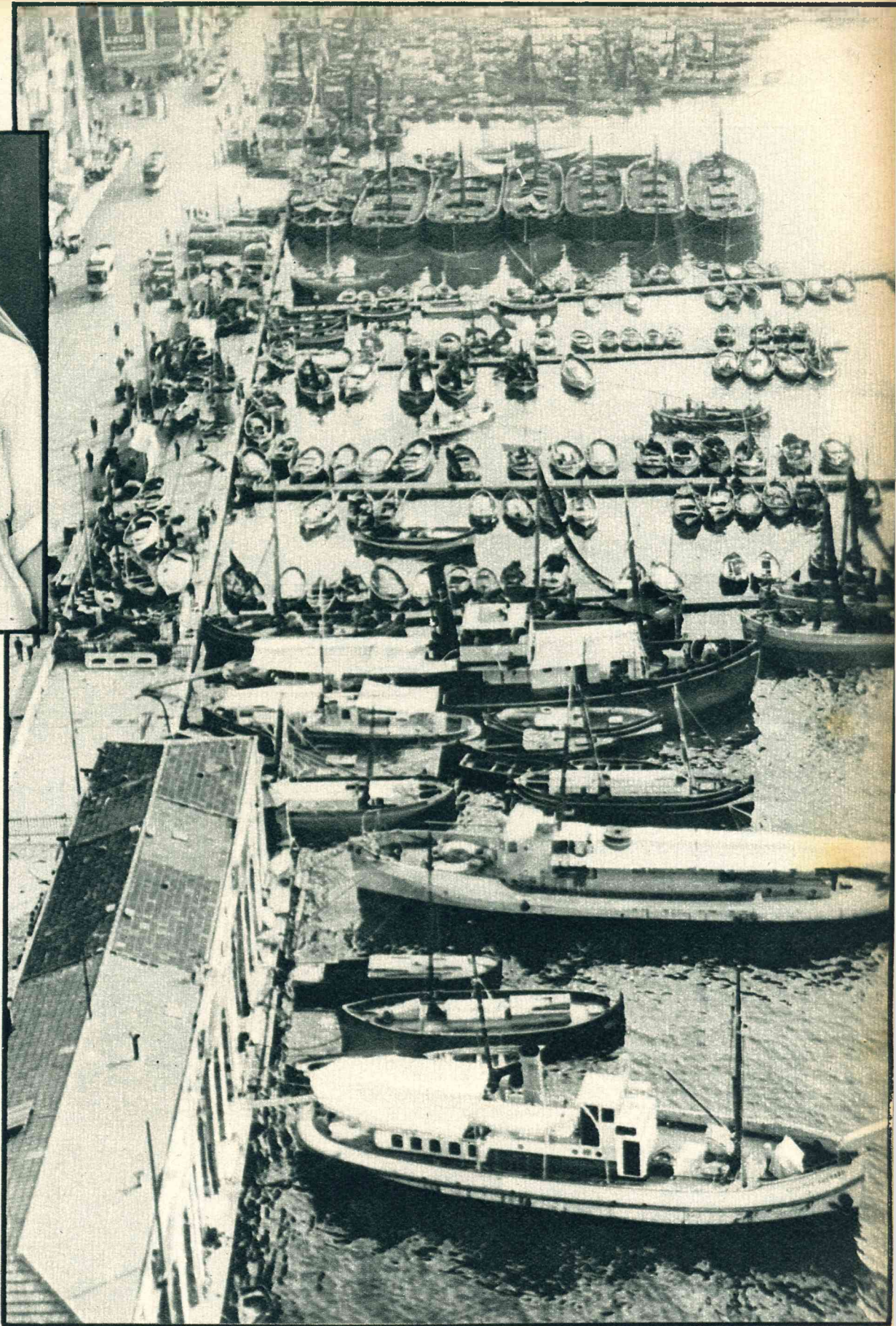
de tuit, maar laat den wijn met een straaltje in den mond loopen. Practisch en hygiënisch.

Een mattenvechtster, 'n Spaansche uit Granada. Haar bescheiden handeltje levert misschien nog wel eens zooveel op, dat zij naar het vaderland terug kan keeren.

Een havenarbeider, zooals er velen zijn. Dagelijks draagt hij zijn honderd zakken graan. De meesten van deze menschen zijn groot en gespierd. Zij verdienen 35 frs. per dag.

Langs de kaden te Marseille.

Marseille

Een jonge Arabische padvinder, die met een heelen troep kameraden per schip naar Marseille kwam.

Twee soldaten van het Vreemdelingenlegioen, die hun vakantie in Marseille doorbrengen. Voor de talloze cafeetjes ziet men steeds vele van deze geharde soldaten zitten.

Een Duitsche „Tippelbruder“. Hij is al in Weenen, Triest, Venetië, Milaan en Genua geweest. Nu is hij te Marseille aangekomen. Op zijn pas hebben de Fransche autoriteiten gestempeld: „Verboden werk aan te nemen“.

Een schoenpoetser. Voor 1 franc poetst hij de „onderdanen“ van negers, landverhuizers en officieren. Altijd opgewekt en tevreden kijkt hij in het leven rond.

*Een Chineesche overlooper (in burger) wijst den Japan-
schen soldaten de stellingen van zijn landgenooten.*

Zal, als dit artikel verschijnt, de wapenstilstand tusschen de oorlog-
voerende Aziatische mogendheden, Japan en China, zijn gesloten?

Of zal deze bloedige krijg, die nooit officieel verklaard werd, nog
langer moeten voortduren? Wij weten het niet. Het is immers voor een
Europeaan niet gemakkelijk zich een oordeel over dit statenconflict,
zijn oorzaken en zijn gevolgen te vormen. Zeker is evenwel, dat de
Japanners een belangrijke overwinning hebben behaald, zij het niet
zonder groote offers. Want de tegenstand der Chineezzen is fel geweest,
zoodat van een „gemakkelijken en snellen opmarsch” geen sprake kon zijn.

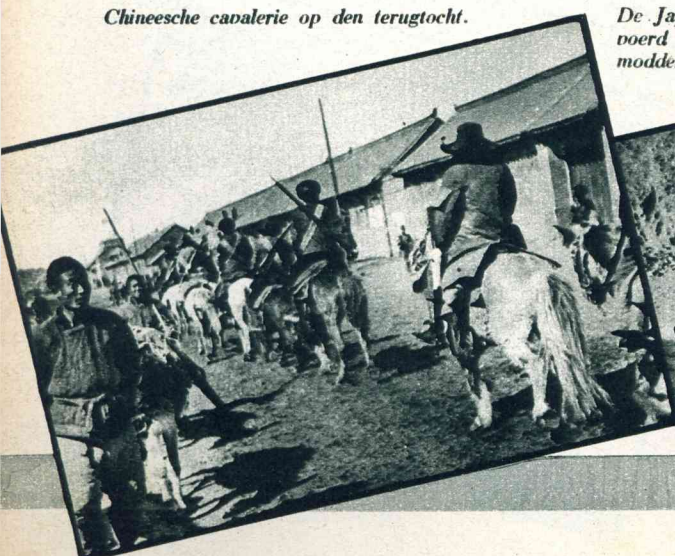
Behalve door den moed en de volharding der Chineezzen zijn de
zegevierende Japansche troepen nog tegengehouden door den slechten
toestand der wegen. Het strijdgebied ten Zuiden van den grooten
Chineezzen Muur wordt slechts doorsneden door één spoorlijn, en deze
hadden de Chineezzen natuurlijk op tal van plaatsen, en grondig, vernield.
Wegen zijn er slechts enkele, en deze zijn nog zoo slecht aangelegd,
dat de zware troepen-, levensmiddelen- en munitietransporten hier nood-
zakelijk moesten vastloopen. De Japanners moesten telkens het land
zoover in orde brengen, dat zij er met hun modern uitgerusten troepen-

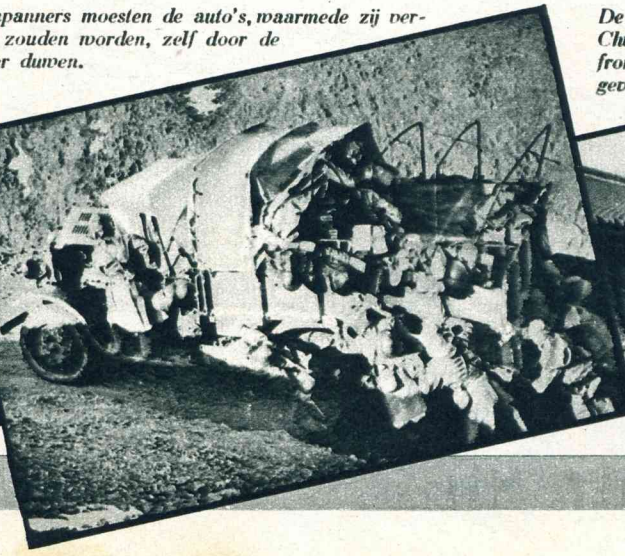
*Herstellingswerken aan de wegen, welke
door de Chineesche troepen zijn vernield.*

DE OORLOG IN HET VERRE OOSTEN

Chineesche cavalerie op den terugtocht.

*De Japanners moesten de auto's, waarmede zij ver-
voerd zouden worden, zelf door de
modder duwen.*

*De Japanners salueeren voor een transport met
Chineesche gewonden, dat naar een
fronthospitaal wordt
gevoerd.*

Een gewonden Japanner wordt door een kameraad te eten gegeven.

Japansche stafofficieren in het bezette gebied. Besprekingen in een Chineesch huis, achter het front.

marsch doorheen konden trekken, vóór zij tot den eigenlijken aanval konden overgaan.

Den Chineeschen soldaten ontbraken voldoende scholing, kost, munitie en . . . betrouwbare aanvoerders. Zij hebben desondanks de Japanners langer weten tegen te houden dan algemeen werd verwacht. Ten slotte hebben zij moeten bukken. China immers was onverdedigd tegen de moderne Japansche strijdmethoden uit de lucht.

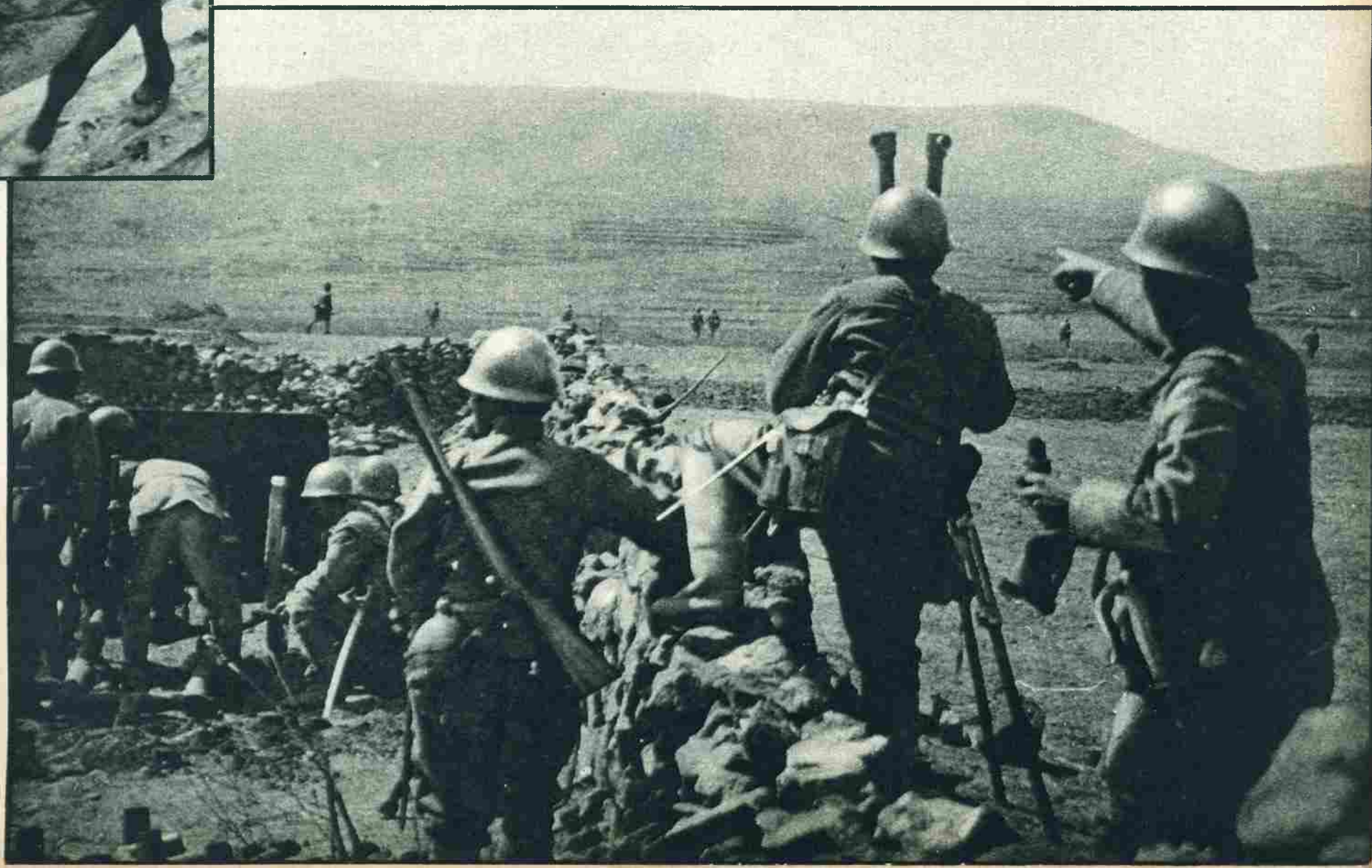
De kustbombardementen van Jehol en Peking brachten schrik onder de burgerlijke bevolking en

eischten onder hen, helaas, ook slachtoffers. De Chineezzen beschikten noch over voldoende afweergeschut, noch over een eigen vliegmaacht van beteekenis, zoodat hun tegenstanders na een goed voorbereiden luchtaanval er toe konden overgaan hun artillerie in stelling te brengen en daarna, onder haar dekking, de infanterie te laten oprukken, die de steden en dorpen van Noord-China ten slotte bezette.

Japansch troepentransport in Noord-China.

Oprukken der Japansche infanterie onder dekking van veldgeschut.

Boerderij in Beersen met Midwinterhoornblazer en kippenboer.

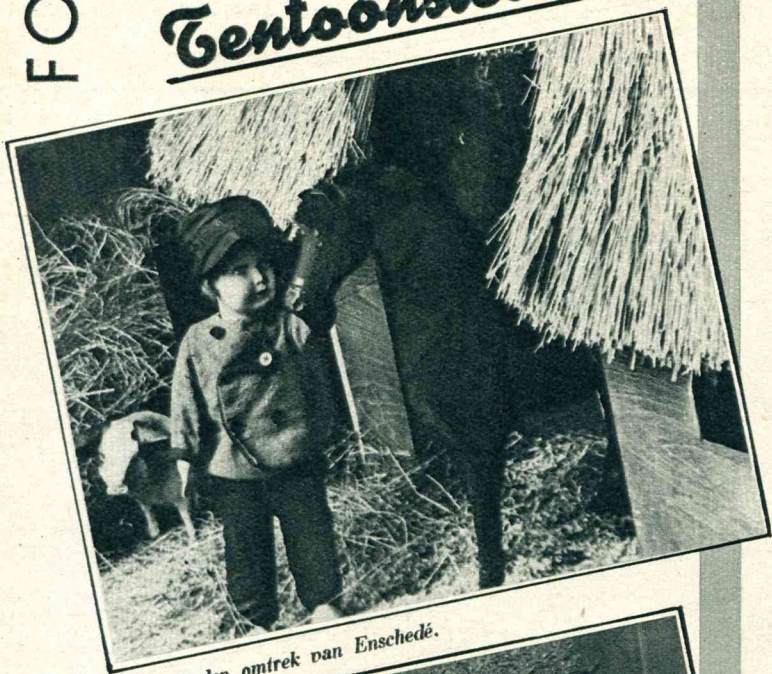
In de Economisch-Historische bibliotheek aan de Heerengracht 220 wordt op het oogenblik een belangwekkende poppententoonstelling gehouden op folkloristisch gebied, en wel bijzonder betreffende Overijsel. De poppen zijn in de Overijselsche dorpen aangekleed en verzorgd, zoodat men een nauwkeurigen indruk van kleederdrachten en gebruiken krijgt. De baten der tentoonstelling, welke door mevrouw de Vlucht-Flen-trop werd geopend, zijn voor het Crisiscomité.

FOLKLORISTISCHE Poppen- Tentoonstelling

Kleederdrachten uit Zwolle, Diepenveen, Hardenberg, Enter en Rijssen.

Vrouwtjes uit Losser en Wijhe op bezoek te Den Ham.

Boer uit den omtrek van Enschedé.

Familie uit Staphorst.

Alleen veilig

met „Zij“-crème of „Zij“-olie.
Neem nooit een zonnebad
zonder U van te voren in-
gewreven te hebben met
„Zij“-crème of „Zij“-olie.
Want daardoor vrij-
waart ge U tegen
zonnebrand en daar-
door ook wordt Uw
huid prachtig gebruikt.
In prijzen van 20-75 ct.

„Zij“CRÈME of „Zij“OLIE

Nederlandsch fabrikaat

Alleenverkoop voor Nederland en Koloniën:
A. J. ten Hope's Handel Maatschappij N.V.
Rotterdam

ADVERTEEREN
IS BEKEND BLIJVEN

A.S.S.O.

Instituut voor **GOEDKOOP**
BRIEFONDERWIJS.
ERNST CASIMIRLAAN 26 ARNHEM
DIR. J. VAN DER BIJ. HOOFDONDERWIJZER

A-CURSUSSEN:

voor Heeren: kommies, politie-diploma, maré-
chaussée, militaire pol., verpleger, besteller, spoor-
weg-beambte, keurmeester van waren, hulpkeur-
meester (voor slagers), verkoper, winkelbediende,
chef-winkelbediende, filiaalhouder, etaleur, admini-
strateur, facturist, correspondent, enz.

voor Dames: verpleegster, kraamverzorgster (diploma
voor gehuwden en ongehuwden), verkoopster, winkel-
juffrouw, chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, etaleuse,
correspondente, privé-secretaresse, facturiste, enz.

Inl. gratis. Vermeld geboortedatum. Na volbrachte studie
hulp bij sollicitatie.

B-CURSUSSEN:

voor beginners, zowel Dames als Heeren: praktijk diploma
boekhouden (dubbel boekhouden), stenografie (systeem Groote),
handelskennis, handelsrecht, algemeene ontw., Nederl. Taal,
Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, waren-
kennis, aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engel-
sche handelscorrespondentie.

De B-cursussen zijn voor jong en oud. Laag maandelijksch lesgeld.
Nieuwe atlanten, boeken en woordenboeken gratis in eigendom. Lager
onderwijs voldoende. Correctie van gemaakt werk. Na goeden afloop
diploma's. Velen verwierven door onze diploma's goede positie of
bijverdiensde. Vraag adressen.

Sta er op, dat U Droste krijgt!

Eisch voor den
door U betaalden
Droste-prijs, ook
Droste-kwaliteit!
De naam Droste
staat op elk artikel.

Droste

ALTIJD WELKOM!

WRIGLEY'S
KAUWGOM
IN DE MOND
IS LEKKER EN
GEZOND!

5^{ct.}

VIER STUKS
PER PAKJE

WRIGLEY

BOOM'SAAMBEIENZALFBOOM'S

Aambeien

In- en uitwendige, zowel
bloedende als blinde aambeien
worden krachtig bestreden door
Aambelenzalf Boom

Het jeuken bedaart spoedig.
Alleen echt zoo de verpakking is

voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar
in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

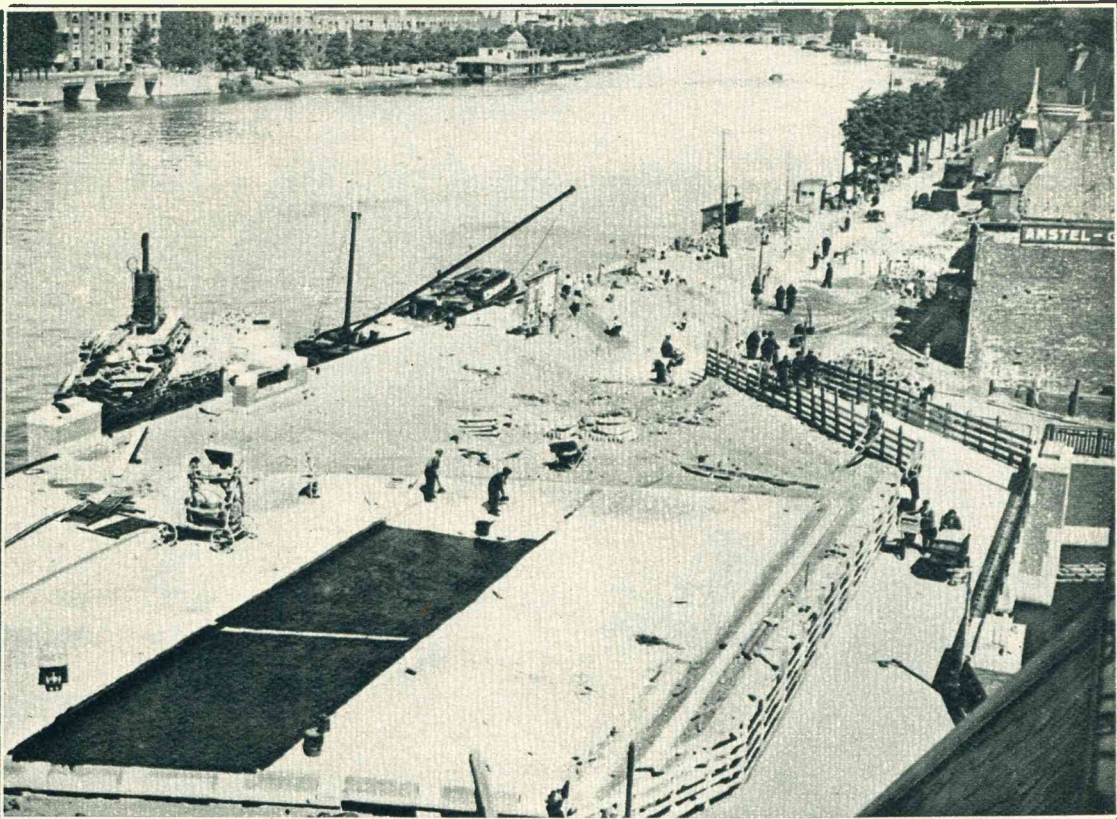
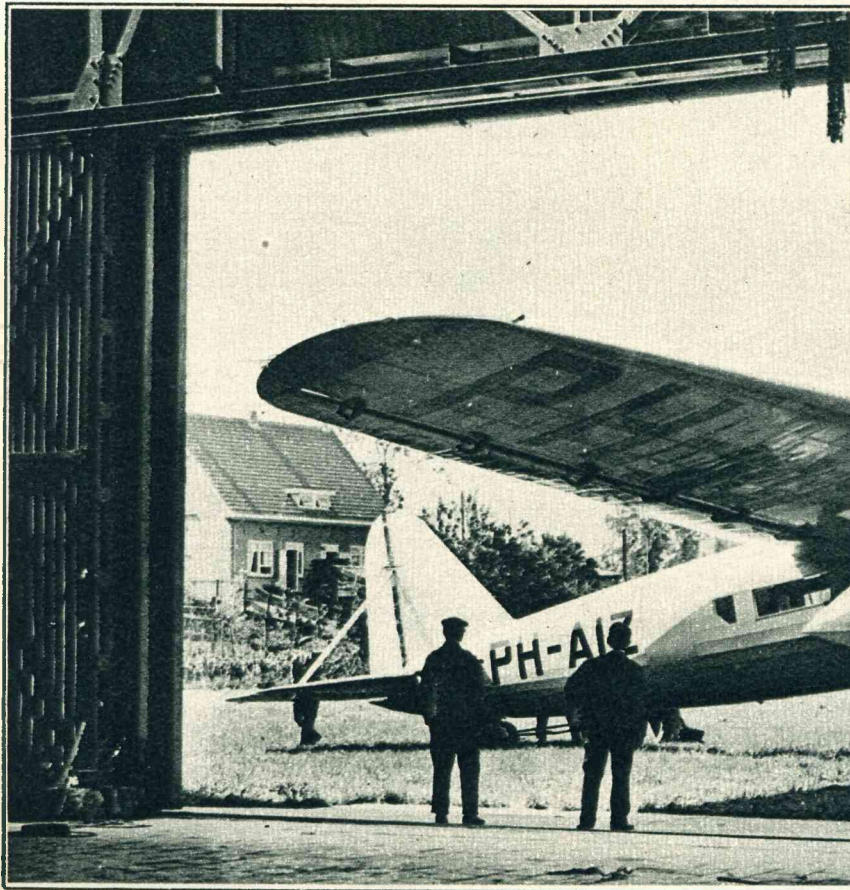
BOOM'SAAMBEIENZALFBOOM'S

Uit de Hoofdstad

In onze stad wordt gehouden het 11e Internationale Muziekfeest. Op den Dam en in het Vondelpark hadden o.m. groote zanguitvoeringen plaats. Een foto van den musicus Sem Dresden, terwijl hij de koren in het Vondelpark dirigeert.

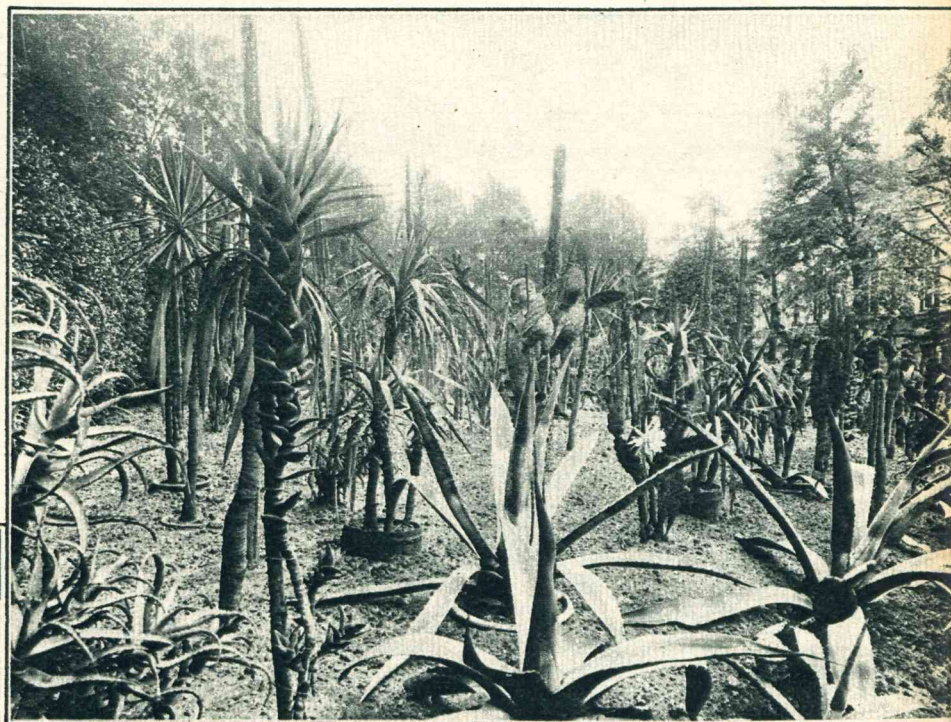

Op Schiphol heeft 't verkeersvliegtuig, de F. XX, waaromtrek mij 'n uitvoerig artikel publiceerd, met succes proefgevoelen. De F. XX voor de hangar.

De nieuwe Schollenbrug nadert haar voltooiing. Een overzicht van de werkzaamheden.

Een kiek van de bijzonder kostbare cacteeënverzameling, welke Artis bezit. Er zijn exemplaren bij, die een eeuw oud zijn. Zooals bekend, bevindt die verzameling zich in den tuin.

De Zwarte Mantilla

DOOR CARL CLAUSEN

A my praatte honderd uit over haar conferenties met den architect en Lavin luisterde met een gevoel van behaaglijke tevredenheid naar haar enthousiaste beschouwingen en met de voldoening van den bezitter verlustigde hij zich in den allerliefsten blos op haar wangen en de dansende lichtjes in haar blauwe oogen. Een gewaarwording van lichamelijke veiligheid kwam over hem. Hij koesterde zich in de sfeer van warme weelde, die hem omgaf; het elegante interieur met de zachtkleurig-omkapte lampjes, het uitstekende diner, de streelende muziek, het bekoorlijke meisje tegenover hem. Alles werkte samen om zijn overwinnaarsgevoel volmaakt te doen zijn.

Toen ze hem om twaalf uur voor zijn huis afzette, voelde hij zich zeer tevreden met zichzelf en de geheele wereld; wat zou hem kunnen deren?

Terwijl hij zich uitkleedde, liet hij de gebeurtenissen van den dag aan zich voorbij gaan. Hij vroeg zich af... toen bande hij de gedachte met alle kracht uit zijn geest.

Hij trok zijn zijden pyama aan en veroorloofde zich de luxe in bed een sigaret te rooken. Hij was op het punt het licht uit te doen; opeens hoorde hij voetstappen in de hall. Voor zijn deur hielden ze op... toen werd er geklopt.

Een oogenblik scheen zijn hart stil te staan van schrik — het was alsof een ijsskoude hand zich om zijn keel legde; toen vermande hij zich, sprong uit het bed en opende de deur.

In het schemerige licht van de hall zag hij de forsche gestalte van Ed. Robbins, den chef van de kleine politie-macht in San-Marco.

„Het spijt me, dat ik u nog zoo laat moet lastig vallen, meneer Lavin, maar er is een ongeluk gebeurd,” begon hij verontschuldigend. „Ik ben hier vanavond ook al geweest, maar u was niet thuis.”

Lavin ging opzij en wees naar een stoel. Er scheen iets in zijn hersens te verstijven, toen hij zag hoe Robbins op zijn gemak ging zitten.

„Hebt u Luisa Silvertierra gekend?” vroeg de brigadier.

„Ja, ik ken haar,” verbeterde Lavin. „Wat is er met haar?”

Robbins negeerde de vraag en ging voort:

„Wanneer hebt u haar het laatst gesproken, meneer Lavin?”

„n Week of twee geleden.”

„En na dien tijd hebt u haar niet meer ontmoet?”

„Neen,” antwoordde hij, terwijl hij den strakken

blik, waarmee de brigadier hem aankeek, onbevangen doorstond.

Robbins trok zijn wenkbrauwen peinzend samen.

„Dat klopt met Manuela's verklaring,” zei hij, meer in zichzelf dan tegen Lavin, die een gewaarwording kreeg, alsof een golf van opluchting over hem heen sloeg.

„Is er iets met haar gebeurd?” vroeg hij met meesterlijk geveinsden schrik.

„Ze wordt sinds vanmiddag vermist,” verklaarde Robbins.

Robbins tuurde aandachtig naar de punten van zijn schoenen, alsof daar iets heel bijzonders te

zien was en zijn verweerd gezicht verried niets van wat er in hem omging. (Slot)

„Manuela,” hernam hij na een korte stilte, „dacht, dat Luisa met u weggelopen was.”

„Dat is in een woord bespottelijk,” protesteerde Lavin, „u kunt gerust mijn flat doorzoeken, als u denkt ze dat hier is.”

„O, dat is niet nodig.” De brigadier maakte een afwerend gebaar. „We hebben haar kanten sjaal vanavond op het strand gevonden.”

„Waarom komt u dan hier,” vroeg Lavin, „als u zelf niet gelooft dat het meisje bij mij is?”

„Och,” was het antwoord, „Manuela heeft het een en ander losgelaten en Senor Francisco is op het oorlogspad. Ik dacht, dat u wel graag op de hoogte zou zijn.”

„Het is heel vriendelijk van u, om het mij te komen vertellen,” merkte Lavin ijsig op.

„Het is volstrekt geen kwestie van vriendelijkheid — u weet dus zeker, dat u het meisje in geen twee weken gesproken hebt?”

„Ja, heel zeker. U hebt me dat straks al gevraagd. Is het misschien uw bedoeling mij een scherp verhoor af te nemen?”

Robbins sloeg zijn beenen over elkaar.

„Natuurlijk niet. Ik herinnerde me het niet goed... ik ben niet erg sterk in het onthouden van data.”

„Ik begrijp nog steeds niet, waarom u eigenlijk hier komt,” herhaalde Lavin. „Natuurlijk zou ik het vreeselijk vinden als ze verdronken was...”

„Dat had ik ook zoo bij mezelf gedacht,” viel de brigadier hem in de rede. „Daarom ben ik dan ook naar u toegekomen. Bovendien is er nog iets — haar broer is razend op u en zit achter u aan. Het zou het beste zijn, als u meteen even meegang naar het politiebureau en uw verklaring formeel herhaalde. Het zal u een hoop narigheid en last besparen.”

„Nu? Op dit uur?” riep Lavin uit. „Maar dat is toch te gek?”

„Ik kan me voorstellen dat u er zoo over denkt,” antwoordde Robbins kalm, „maar ik zou toch maar meegaan als ik u was.”

Lavin werd bleek tot de lippen.

„Wil dat zeggen, dat ik mij als gearresteerd moet beschouwen?” vroeg hij heesch.

„Natuurlijk niet,” verklaarde de brigadier kennelijk verbaasd. „U hebt toch niets gedaan, waarvoor u gearresteerd zou kunnen worden?”

Klein Azië.

De schaduwzijden der tennissport.

Lavin liet deze laatste opmerking onbeantwoord.

„Goed, ik zal met u meegaan,” zei hij kortaf, „maar als ik voor deze geschiedenis in opspraak kom, zal degen, die daar de schuld van is, ervoor boeten.”

Hij keerde zijn rug naar den politieman toe en gooide zijn pyama uit. Terwijl hij zijn kleeren greep, had hij het gevoel, alsof de scherpe, grijze oogen van zijn bezoeker elk van zijn bewegingen volgden, maar toen hij zich omkeerde, om zijn overhemd van den stoel naast het bed te nemen, zag hij dat de brigadier onbewogen naar den grond zat te staren.

Toen Lavin's zenuwachtige vingers worstelden met zijn boord en das, kwam er een wonderlijk, onbegrijpelijk gevoel in zijn keel, alsof hij stikte.

De brigadier keek op.

„Niks gedaan, zoo'n stijve bedoening om je hals,” merkte hij onschuldig op. „Geen strop om je hals vóór den tijd.”

Lavin bleef ook op deze opmerking het antwoord schuldig. Hij trok zijn jas aan en zette zijn hoed op.

„Ik ben klaar,” zei hij kort.

Toen hij met zijn begeleider door de leeg straten schreed, trof het Lavin, hoe intens beklemmend en verlaten een kleine stad om één uur in den morgen is. Een kille, klamme mist was opgestegen uit zee en de silhouetten van huizen en gebouwen doemden er vaag en spookachtig uit op.

Geen van beiden sprak, hun voetstappen echoën hol en sinister tusschen de huizen. Verder was er geen geluid.

De brigadier duwde de deur van het politiebureau open en verzocht zijn metgezel hem naar zijn kamer te volgen.

Lavin bedacht, dat de politiechef eigenlijk de grenzen van zijn bevoegdheid had overschreden, en dat het eigenlijk zijn eigen bezwaard geweten was, dat hem had bewogen mee te gaan.

Robbins opende een lade van zijn schrijftafel en haalde de zwarte mantilla eruit.

„Dit herkent u natuurlijk?” zei hij.

Lavin bevochtigde zijn kurkdroke lippen.

„Zeker,” slaagde hij erin met een effen, onontroerde stem te zeggen. „Die was van Senorita Silvaterra...”

„We hebben het ding op het strand gevonden, zooals ik u al verteld heb,” ging Robbins voort. „En de conclusie lag voor de hand, dat het meisje verdronken was.”

De brigadier hield op armslengte de mantilla van zich af en Lavin sloeg zijn oogen neer. Eén oogenblik vroeg hij zich radeloos af, of dit luchtige lapje kant hem zou kunnen verraden. Maar onmiddellijk wierp hij het denkbeeld van zich af en zei ongeduldig:

„Als we de zaak eens verder afhandelden? Ik wil graag weer naar mijn bed; ik heb morgen een drukken dag.”

De brigadier knikte. Hij hing de mantilla aan een haak boven zijn schrijftafel; toen nam hij een vel

papier, schroefde zijn vulpenhouder open en begon te schrijven. Van tijd tot tijd hield hij op en keek naar het open raam aan zijn rechterhand, met de gespannen uitdrukking van iemand, die scherp luistert of hij ook een geluid kan ontdekken.

Na een poos vingen Lavin's ooren het suizen van een zich zacht voortbewegenden auto op en even later klonk het knarsend remmen van den wagen, die voor het politiebureau stopte.

Hij keek naar den brigadier. Deze schreef rustig door en toen er op de deur van de kamer werd geklopt, toonde hij geen spoor van verbazing.

„Binnen,” riep hij.

De deur ging open. Op den drempel stond Amy Leonard.

Lavin kwam half-overeind, maar viel direct weer in zijn stoel terug. Het jonge meisje keek verbijsterd van den een naar den ander.

„Wat is er, Mark?” hijgde ze.

Toen ze geen antwoord kreeg, wendde ze zich tot den brigadier. „Hebt u mij laten roepen, meneer Robbins?”

„Ja, juffrouw,” antwoordde de politiebeambte. Hij legde zijn pen neer en stond op.

„Gaat u zitten, juffrouw Leonard.”

Lavin had eindelijk zijn spraak teruggevonden. „Dat zal je duur te staan komen, vriendje,” beet hij den brigadier toe.

Robbins negeerde den woedenden uitval, liep naar een deur aan het eind van de kamer en opende haar.

„Kom binnen, luitjes,” verzocht hij.

De eerste die binnentrad was een man in ruige werkkleeren: Lavin herkende hem als Joe, een van de makreelenvisschers van San Marco. Achter hem kwamen twee anderen: de eene was Dr. Skale, de dokter van het stadje, en op zijn arm leunde een meisje: Luisa Silvatierra.

Lavin kromp ineem, in een wanhopige poging om haar blik te vermijden, maar ze keek zelfs zijn kant niet uit. De beide meisjes namen elkaar zwijgend op; Amy Leonard klemde haar gehandschoende hand op de leuning van haar stoel. Haar intuïtie zei haar onmiddellijk, dat dat donkere meisje daar een mededingster moest zijn.

Robbins' stem verbrak de gespannen stilte.

„Luisa,” begon hij, „wil je de verklaring, die je twee uur geleden aflegde, nog eens herhalen?”

„Liever niet als — juffrouw Leonard erbij is,” antwoordde het Spaansche meisje zacht. Ze wankelde naar voren, nog zwak en uitgeput na het verschrikkelijke van dien middag.

„Goed, dan zal ik het doen,” zei Robbins kalm.

Het meisje strekte haar hand in een afwerend gebaar uit, maar de brigadier gaf haar een teken dat ze zich rustig moest houden en begon te spreken.

Zijn stem klonk helder en duidelijk door de stilte van het vertrek, waar de vijf anderen ademloos luisterden.

„Na maandenlang dit meisje het hof gemaakt te hebben, bewoog u haar om zich tijdens een gevaarlijke getij-strooming in de branding te begeven en liet haar daar in den steek,” eindigde de politie-man en hij schudde een langen beenigen vinger tegen Lavin. „Als Joe niet toevallig met zijn motorboot was komen opdagen en Dr. Skale niet zoo snel ter plaatse was geweest, zouden de lippen die u beschuldigen voor eeuwig gesloten zijn geweest. Maar nu zult u uw gerechte straf niet ontgaan.”

Lavin, die had geluisterd met een gezicht, dat grauw en vertrokken was van angst, sprong op.

„Het is allemaal gelogen,” schreeuwde hij. „Ze vertelt dat krankzinnige verhaal alleen om ons van elkaar te scheiden, Amy. Ik heb haar in twee weken niet gezien en ik tart haar te bewijzen, dat dit wel zoo is.”

„Dus twee weken geleden heb je haar wel gesproken, Mark?” vroeg Amy Leonard op snijdenden toon.

„Ja— zeker,” hakte hij, „we kenden elkaar... verder niet. Het is gewoon bespottelijk! Het is niets anders dan het verzinzel van een jaloersche vrouw!” Hij vloog op den brigadier toe. „Deze grap zal je duur te staan komen, Robbins!” bulderde hij.

Als eenig antwoord liep de beambte terug naar het schrijfbureau, waarboven hij de zwarte mantilla had opgehangen. Hij hing het prachtige stuk kant aan twee spijkers tegen den gepleisterden muur en het patroon teekende zich duidelijk af tegen den witten achtergrond.

„Dit hebben we vanavond op het strand gevonden,” verduidelijkte hij, „het is van jou, nietwaar Luisa, en je had het vanmiddag bij je, toen Lavin en jij samen aan zee waren. Zoo is het toch?”

„Ja,” antwoordde het meisje bijna fluisterend.

Robbins wendde zich tot Lavin.

„Toen ik straks naar uw flat ging, beschikte ik niet over een onweerlegbaar bewijs, dat Luisa de waarheid had gesproken. Maar dat bewijs heb ik in uw kamer gevonden. Dokter Skale en Joe — kleed hem tot op het middel uit.”

Lavin deinsde achteruit.

„Raak me eens aan, als je durft!” kreesche hij.

De brigadier nam een revolver uit een van de laden en hield het wapen losjes in zijn hand.

„Kleed hem tot het middel uit, dokter. Op mijn verantwoordelijkheid!”

De beide mannen grepen Lavin bij de armen.

Hij rukte zich los, maar zijn handen vielen slap neer, toen de brigadier de revolver een paar centimeter ophief. Toen, beseffend dat verzet nutteloos was, onderwierp hij zich.

„Draai hem om!” klonk het.

Joe en de dokter voldeden aan Robbins' verzoek. De oogen van de beide meisjes dwaalden van Lavin's rug naar de zwarte mantilla, die uitgespreid tegen den witten muur hing.

Een gesmoorde kreet van ontstelde verbazing kwam over Amy Leonard's lippen en Luisa Silvatierra, de donkere oogen wijd-open, deed een stap naar voren.

De zon had op Lavin's blanken rug in vlammend rood het kunstig patroon van de zwarte mantilla gebrand....

Niemand sprak een woord, tot eindelijk de brigadier de stilte verbrak, koel en zakelijk sprekend:

„Er moet onmiddellijk een foto van zijn rug genomen worden, voor de indruk van het patroon verdwijnt en die foto zal met de getuigenverklaringen van u vieren voldoende zijn, om van elke rechtbank tegen dezen man een vonnis te krijgen wegens poging tot moord.”

Amy Leonard stond op. Ze trok den handschoen van de linkerhand, schoof den verlovingsring van haar vinger en legde dien op het schrijfbureau. Even staarde ze naar haar hand, toen wendde ze zich naar het Spaansche meisje.

„Wilt u mijn gastvrijheid voor dezen nacht aanvaarden, senorita?” vroeg ze met een zachte, haast weeke stem.

Luisa knikte.

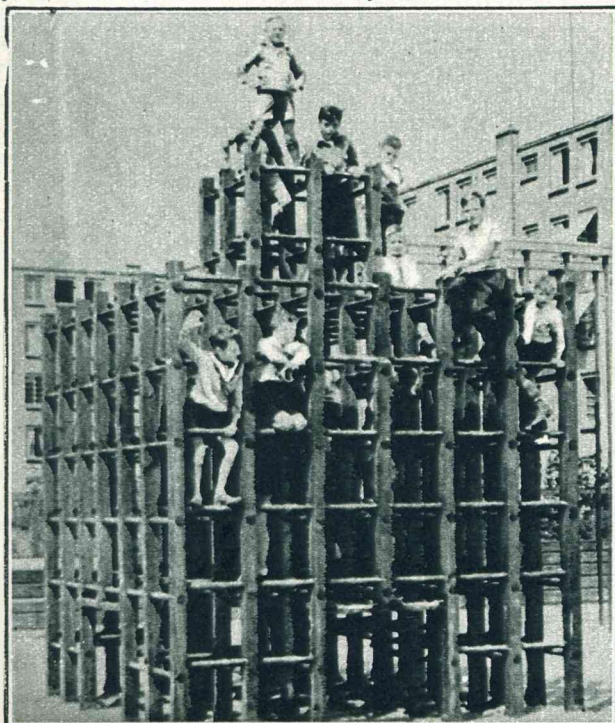
De schaduwzijden der tennissport.

HET AMSTERDAMSCH

In een stil hoekje ging ze zich eens ongestoord vuil maken.

De jongens in de door de leden zelf gemaakte klimkooi.

Tot voor korten tijd kon men nu en dan in de dagbladen 'n bericht lezen, dat de mededeeling bevatte, dat in een of andere Amerikaanschestad wederom verschillende straten als speelstraten waren aangewezen. Voor wie het nog niet weten mocht, zij hier meegedeeld, dat „speelstraten” straten zijn, waar op bepaalde uren van den dag gespeeld mag worden door kinderen, terwijl dan ieder rijverkeer over zulk een asphaltweg verboden is. (Dit ter geruststelling van degenen, die bij dit woord mochten denken aan straten, waar officieel gelegenheid zou worden gegeven tot spelen om geld of tot het propageeren van kwartjesvindspraktij-

De glijbaan, waar ze in alle standen afsollen.

SPEELTUIINWERK

ken.) In meerdere Amerikaansche steden is de overheid tot het nemen van dien maatregel overgegaan, omdat wel gebleken was, dat kinderen nu eenmaal op straat willen spelen, zoolang er in de nabijheid geen parken of plantsoenen gelegen zijn. Het verkeer, dat in de Amerikaansche metropolen nog eenige tientallen malen drukker is dan in de meeste Europeesche hoofdsteden, eischt per jaar talloze slachtoffers onder de kinderen. Men hoopte dit cijfer te verminderen door het inrichten van

Spelen met de kleintjes.

Klimplantje.

speelstraten. Tot bevredigende resultaten schijnt het systeem evenwel niet te hebben geleid. En te verwonderen is dit niet. Want terwijl in de speelstraten het gevaar voor de kinderen afneemt, nemen gevaar en last voor de omwonenden toe.

Het kind wil spelen, het is zijn natuurlijke levensuiting, het kan eenvoudig niet anders; het spelen is voor het schoolkind de gewone reactie op het urenlang stilzitten in de klas. De moderne woning, van „alle” gemakken voorzien, is te klein om er zijn fantasie te beleven, het kiest de straat — maar nooit de leegte straat. Een ontruimde straat blijft een allesbehalve ideale speelplaats. Zij schenkt het kind niet de idee van „buiten zijn”; er zijn geen „toestellen”,

en vallen is er een doorlopend gevaar. Oudere kinderen moeten zich in de wandelparken ook allerlei beperkingen opleggen, en dat kan voor een enkele maal ongetwijfeld geen kwaad, maar aan de eischen van „speelgelegenheid” voldoet het mooist aangelegde plantsoen juist niet.

Daarom mogen wij ons in Amsterdam gelukkig prijzen met een Bond van Speeltuinverenigingen, welke op meer dan dertig plaatsen in de stad zijn tuinen heeft; heerlijke gelegenheden voor sport en spel en ravotten. Ge zijt er ongetwijfeld vaak langs gekomen, lezer, en zeker zijt ge ook nu en dan blijven staan om toeschouwer te zijn bij een felle partij handbal, of om u te amuseeren met de uitgelaten pret van een troepje, dat den draaimolen in beweging hield. De geschiedenis van het Amsterdamsche speeltuinwerk schrijven, kan niet in onze bedoeling liggen, maar wel moet hier worden gereleveerd, dat het een arbeider met helder verstand, vooruitzienden blik, en vooral met een groote liefde tot het kind was, en die U. Klaren heette, die „den” stoot gaf aan de totstandkoming van dit mooie en nuttige werk. Zijn plan een speeltuin op te richten sloeg in en thans mag deze ruim tachtigjarige met

Het schommelende paartje.

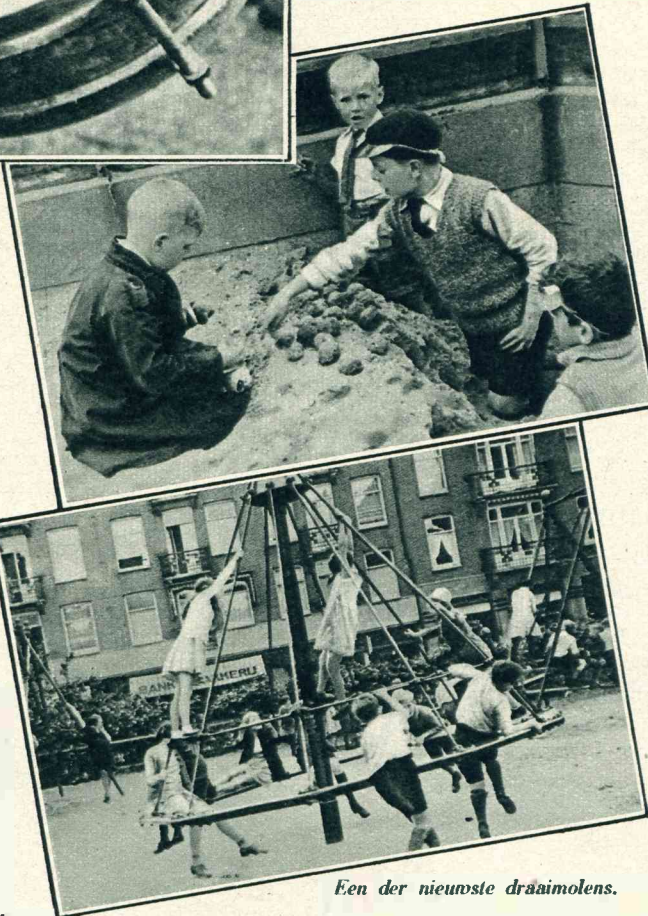

Dit stel hield even op met wippen, om 'n beetje wandrouvend de manoeuvres van den foto-graaf af te zien.

Een ernstige student in de trommelkunde.

Winkeltje spelen in den zandbak.

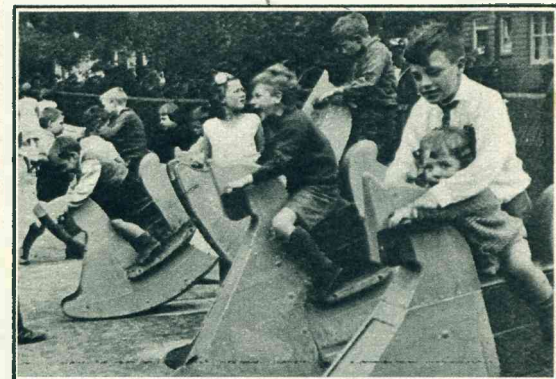

Een der nieuwste draaimolens.

toestellen is het bezoek dan ook veel grootter. Een andere moeilijkheid, waarvoor men nog geen oplossing heeft gevonden, is de beste bodemsoort, of liever gezegd, zij is wel gevonden, maar de midelen ontbreken om ze in alle tuinen toe te passen. Tot het buitenwerk alleen bepaalt de Bond zich al lang niet meer. Zijn weer en jaargetijde niet meer „dienende”, dan gaat het naar de clubhuizen, die de leden, aldus vertelde ons de bonds-administrateur de heer Diemel met begrijpelijken trots, zelf tot den laatsten cent hebben bekostigd. Het clubhuis op Kattenburg hebben wij even bezichtigd. Een mooi, frisch gebouwtje, uitstekend aan zijn doel beantwoordend. Alleen bevreesde het ons, bij dit mooie weer de jeugd maar voor een klein gedeelte in den tuin en voor een grooter deel in de zaal aan te treffen, waar een blijkbaar spannende film werd afgedraaid. Des winters worden in de clubhuizen lessen gegeven in alle takken van handenarbeid, cartonnagewerk, raffia-werk, rietvlechten, metaalarbeid, figuurzagen, toneelspel, zang, muziek, gymnastiek.

Met cijfers willen we u niet vermoeien. Maar één mag er toch niet achterwege blijven; het geeft u een idee van den omvang van het werk. In 1932 werden de speeltuinen bezocht door twee miljoen, negenhonderd drie en veertig duizend, driehonderd zes en zeventig kinderen; dat is ongeveer drie en vijftig duizend kinderen per week, bijna tweeduizend per tuin. En dit alles geschiedt zonder groote woorden, bijna in stilte, met „eigen” menschen.

Het ideaal van zooveel onvermoeide werkers, „steeds meer speeltuinen”, moge geleidelijk in vervulling gaan.

De hobbelpaarden zijn een zeer gezocht artikel.

voldoening zien op de groote vlucht, die zijn arbeid genomen heeft, dank zij de medewerking van een belangrijk deel der Amsterdamsche bevolking.

In latere jaren trad de gemeente wel helpend en subsidieerend op, maar dit sociale werk is tot stand gekomen, en wordt in gang gehouden door den vasten wil van vele eenvoudige burgers, die van hun vaak geringe inkomsten altijd graag bereid zijn de contributie voor den speeltuin af te zonderen. Het plantje is een boom geworden, een Bond, een groot lichaam met een eigen tijdschrift, een omvangrijke administratie, een dik en belangwekkend jaarverslag, buitenhuizen, en een landelijk congres. Maar — zeldzaamheid in onze dagen — de idealistische opzet is ongehavend gebleven. Het zijn de ouders gebleven, die grootendeels de tuinen in stand houden en bekostigen, en alles wat er gebeurt aan spel en clubleiding geschiedt voor meer dan negentig procent door ongesalarieerde krachten, die zich louter uit sympathie voor het kind en 't speeltuinwerk duizend en één opofferingen getroosten en zich gaarne een ander, misschien aangenamer, gebruik van hun vrijen tijd ontzeggen. De speelleiders(sters) worden goeddeels gerecruteerd uit de ouders en belangstellende volwassenen. Zij worden niet op de kinderen „losgelaten”, neen, zij hebben geregeld cursussen te volgen en moeten na afloop een examen doen, waarvoor de meesten bij de eerste gelegenheid „druipen”. Maar ze gaan onvervaard tot drie, vier maal op om het diploma te bemachtigen. Genegenheid wordt door den algemeenen speelleider van den Bond, den heer Boon, niet voldoende geacht; de „spelstof” moet worden beheerscht. Wat er in de speeltuinen wordt gedaan? Kort gezegd: alles behalve voetballen. Er zijn glijbanen en korfbalmanden, draaimolens en zandbakken, hobbelpaarden en klimpalen, ringen en rekstok; de foto's geven er eenig idee van, maar geen volledig. Wij waren in de gelegenheid een aantal tuinen te bezichtigen. Twee dingen troffen ons. Vooreerst de uitstekende geest tusschen de kinderen onderling en tusschen kinderen en leiders,

vervolgens... het groote verschil in speelmidelen. In één tuin waren bij wijze van proef de modernste speeltuigen opgesteld. Hun nuttigheid is daarom zoo groot, omdat zij voor 'n buitengewoon uitgebreid aantal kinderen tegelijk kunnen dienst doen, in tegenstelling met de oudere toestellen, waarbij altijd vele kinderen op hun beurt moeten wachten. In een tuin met moderne

Cursus voor volwassenen, die opgeleid willen worden tot speelleider (ster).

**STARK'S C.F.H.
MET
PATENT
SLUITING!**

PRIJS
PER TUBE
25.-35 ct.

Eén van de redenen, waarom STARK'S C.F.H.-tandpasta zoo grif gekocht wordt: een gepatenteerde dop, die niet kan wegraken. Natuurlijk koopt men niet alleen daarom STARK'S C.F.H. Men koopt C.F.H. ook, omdat zij goedkoop is, - zeer goedkoop! En omdat deze Nederlandsche tandpasta zelfs in de beste buitenlandsche geen mededinger vindt!

• MET
BONS
VOOR
CADEAUX

Stark's TANDPASTA
IS GOED
EN TOCH GOEDKOOP

NEDERLANDSCH FABRIKAAT • SINDS 1830

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS....WINNEN

**Voldoet U het gebruik
van voetbaden niet?**

Laat Uwe voeten dan eens
behandelen met onze

„SANPED" Voetenzalf

BESLIST SUCCES en
6 maanden garantie, bij
branderige, stukgelopen
en kwalijk riekende voeten

Vraagt geh. vrijbl. bezoek van on-
zen Hoofdvert. J. G. HAMETER,
2e Helmersstraat 41, A'dam (W)

REGENBOOG

WOL Vraagt GRATIS onze monstercol-
lectie aan, bevattende 800 kleuren
in o.a. Zephir-, Parel-, Shetland-,
Sport-, Gezondheids-WOL enz.
voor kousen, sokken, jumpers,
babykleertjes, badpakken enz.

vanaf 12 ct. per 50 gram

Verkoop uitsl. aan particulieren
N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van
Garens, Heerengracht 154 b, A'dam C.

UITKEERINGEN
Gratis-Ongevallenverzekering

RECTIFICATIE

De indertijd gemelde uitkeer-
ring ten name van Erfgenamen
A. DE JAGER, Stellendam, ad
f 300.— heeft niet plaats gehad

H. L. DE VROEGE, Haven-
straat 43, Woerden, heeft in
plaats van f 300.— een uit-
keering van f 100.— ontvangen

Zoodat het totaal uitgekeerde bedrag thans is

f 284.161.-

**Hoe ziet U er uit in
Badcostuum?**

Het badcostuum verraadt de fouten in Uw
figuur. Men is te beleefd om daarover eene op-
merking te maken, maar gezien worden ze zeer
zeker. Wordt niet hier of daar de lijn van Uw
figuur door te groote vetaanzetting benadeeld,
wat U graag zou willen maskeeren, maar juist
door het badcostuum onbarmhartig wordt verraden?

Doe dan een Facil-kuur, zoodat het bad-
costuum U in korten tijd goed staat. Facil is
onschadelijk en heeft slechts dit ééne gevolg:
U wordt slanker!

Facil-pastilles zijn verkrijgbaar in Apotheken
en Drogisterijen à f 3.— per buis van 100 stuks
voor een vermageringskuur van 3 weken.

Bruin worden
onder bescherming van

NIVEA of NIVEA-OLIE

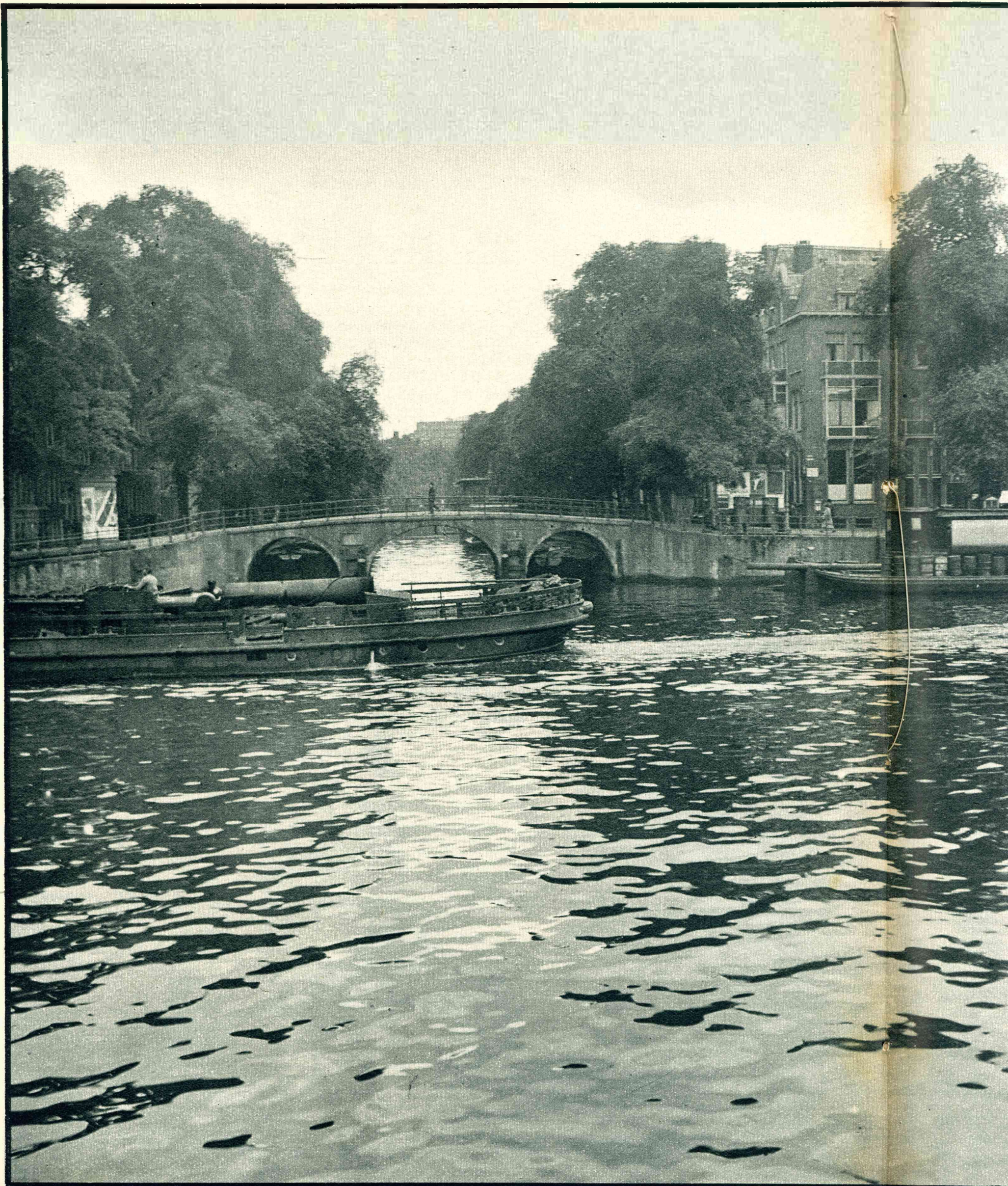
Beide bevorderen het bruin worden en doen het
gevaar van zonnebrand verminderen. Men zal
U bewonderen om Uw gezonde, bruine huidskleur.
Maar nooit met een nat lichaam een zonne-
bad nemen en steeds van tevoren inwrijven.

Nivea van 20 tot 90 Ct.
Nivea-Olie 75 en 120 Ct.

Beiersdorf N. V., Sarphatikade 3, Amsterdam=C.

Nivea en Nivea-
Olie zijn niet te
vervangen en niet
na te maken, want
alleen zij bevatten
het aan het huidvet
verwante Eucerit.

Waar Heerengracht en Amst

engracht en Amstel samenkomen

Vrouwenleven

NIEUWE BLOUSES — KLEINE LUCHTIGE ZOMERMANTELTJES

Nieuwe blouses. Nog altijd wordt bij tailleur-costumes de gewone hemd-blouse gedragen, liefst wit, maar ook wel héél licht beige, ofwel blauw, rose of groen in de allerlichtste tinten. Zoo'n blouse kan van linnen zijn of van zijde, maar in elk geval is goed waschbaar materiaal ervoor gewenst.

Naast de serieuze hemdblouse hebben we allerlei nieuwe modellen waarbij de ontwerpers hun fantasie vrij spel hebben gelaten en waarbij zoowel het eenvoudige als het meer „gekleede” genre ruimschoots vertegenwoordigd zijn.

Er zijn blouses waarbij de garneering — door opnaaisels en coupures bijv. — in overeenstemming is met die van den rok. Er zijn er ook voorbestemd om gedeeltelijk te verdwijnen achter 'n hoog opgeknipten rok of onder 'n paar bretelles.

In tegenstelling daarvan hebben we de schootjes-blouse, welke zich niet alleen breed uit vertoont, maar die nog 'n eindje over den rok neervalt. Ook de vest-blouse heeft vaak 'n klein schootje. En bij weer andere modellen wordt de blouse van onderen afgesloten met 'n gedrapeerde en op zij in 'n strik eindigende ceintuur.

De meeste blouses zijn tamelijk hoog gesloten aan den hals, hetzij die halsafsluiting rond, vierkant

of V-vormig is. Er zijn blouses met lange, met half lange en met korte mouwtjes, blouses met garneering van strikken of van knopen, met kraagjes en met ruches — dus zeer zeker zal ieder er wel wat van zijn gading bij kunnen vinden.

Kleine luchtige manteltjes. Een prettige aanwinst voor de zomergarderobe zijn de kleine dunne manteltjes, die 'n luchtige bedekking geven bij onze zomerjaponnen. Ze zijn meest van organdie, wit of zacht getint, reiken tot aan of tot even over de taille en worden vaak van voren gestrikt. Soms

Een tweede model, waarbij het te veel aan lengte in plooiën is gelegd, zoodat de bovenkant open blijft.

DE KOUS OP DEN KOP!

Weer 'n nieuw mode-snuffje — 'n eind kous gepromoveerd tot 'n ultra-modern hoofddeksel!

In Parijs worden deze gebreide mutsjes zeer veel gedragen, waartoe zeker ook wel de omstandigheid zal meewerken, dat iedereen, ook de minder ervaren op het gebied van handwerken, wel 'n eind kous kan breien van 4 recht, 2 averrecht en dat voor het benodigde materiaal slechts enkele dubbeltsjes behoeven te worden uitgegeven. Voeg daarbij dan nog het feit, dat deze mutsjes als zeer elegant gelden bij sport-toiletjes en bij 'n eenvoudig wandeltoilet en de voorliefde voor dit Parijsche modesnuffje wordt alleszins verklaarbaar.

Voor deze moderne „kous op den kop” worden ongeveer 132 steken opgezet, verdeeld over 3 naalden. Men breit recht toe recht aan tot men de vereischte lengte heeft bereikt.

Bij het modelletje van onze eerste afbeelding is de „kous” aan één kant eenvoudig naar beneden gehaald en opzij met 'n

De moderne kous op den kop. De „Pirate”, 'n eind kous als muts, opzij met een grootte sierspeld vastgestoken.

grootte sierspeld vastgestoken. Dit model is „pirate” gedoopt.

Het tweede model is van boven open gelaten en het teveel aan lengte is, naar beneden toe, in 'n paar plooiën gelegd welke hier en daar even worden vastgenaaid. Deze plooiën kan men, wanneer de „kous” klaar is, het beste arrangeeren op het hoofd zelf.

Er is nog 'n derde model, dat eveneens veel opgang maakt in Parijs. Hierbij wordt voor den bol eenigszins geminderd, bijv. door de 2 aver. steken telkens samen te breien. Men breit dan verder nog 'n eind recht door. Het nauwere gedeelte van de muts wordt dan naar buiten toe omgeslagen, zóó dat er aan den bovenkant van 't mutsje 'n opening blijft. Het omgeslagen gedeelte wordt aan één kant vastgezet met 'n blinkenden knoop of met 'n sierspeld.

Bij het breien van dergelijke mutsjes breit men liefst den eersten toer in den achterkant der steken, waardoor men 'n stevig randje verkrijgt. Bij het afkanten kan men den draad stevig aanhalen, omdat de muts daar gerust wat nauwer mag wezen dan aan den onderkant.

THÉRÈSE.

PAULA DEROSE.

Een Parijsch model van gebloemde romainzijde, gearneerd met strooken van wit organdie. Het bijbehorende jasje van wit organdie wordt van voren over elkaar gekruist en van achteren in 'n strik gelegd

EENDAGS-KONINGIN

door J. S. Fletcher

Als iemand mij dien avond om elf uur gezegd had, dat binnen het uur de groote roman van mijn leven begonnen zou zijn, had ik hem vast en zeker uitgelachen, en hem uitgemaakt voor „profeet die brood eet”. Ik had heelemaal geen aanleg voor romantiek, vond ik — in ieder geval had ik op dat moment erg praktische en prozaïsche plannen. Om vijf vóór elf verliet ik mijn spreekkamer, en ging de gezellige huiskamer binnen; en ik zal wel 'n diepen zucht van verlichting geslaakt hebben, toen ik een glas whisky-soda had klaargemaakt, en een pijp opgestoken, en me had laten neervallen in een luien stoel bij het laaiende vuur. Mijn moeder begon haar breiwerk op te ruimen — zij vond, dat het bedtijd werd — en ze keek naar mij met 'n hartelijk lachje van medelijden.

„Dat is een erg lang spreekuur geweest, Henry,” merkte ze op, „van 't diner af...”

„Ja, moeder,” zei ik, „buitengewoon lang. Er waren een massa arme patiënten vanavond — bijna allemaal hoest en verkoudheid; van dien kouden wind natuurlijk. Echt April. Ik vond 't tenminste bar guur vanmiddag.”

„Als ze je nu maar vannacht met rust laten, jongen,” zei mijn moeder. „Zijn er patiënten, die je noodig kunnen hebben?”

„Niet dat ik weet,” antwoordde ik. „Nee, ik heb goede hoop, dat ik eens een heelen nacht zal kunnen doorslapen.”

Zij legde haar hand op mijn schouder, en bukte zich, om mij een kus op het voorhoofd te geven, en ze zei, dat ze het óók hoopte. Toen ging ze zacht de kamer uit, en ik nam het avondblad, om me op de hoogte te stellen van het laatste nieuws.

Dat uurtje 's avonds, van elfen tot twaalfen, was gewoonlijk het eenige rustige uur, dat ik den heelen dag had. Ik had een vrij drukke praktijk — drie jaar te voren gekocht — in het hartje van Londen. Mijn dagen waren aardig bezet, en vaak was er nog nachtwerk ook; maar dat kon ik gewoonlijk voor ien, en dien avond wist ik niets, dat mij buiten mijn bed zou kunnen houden. Ik was van plan, 't er eens goed van te nemen; ik wou tot twaalf uur blijven zitten lezen en rooken, en dan een stevige nachtrust beginnen — een nachtrust van zeven of acht uur, hoopte ik. Ik kon toentertijd uitstekend slapen, als ik er de kans voor kreeg; want ik had geen kommer of zorg, behalve de gewone zorgen van mijn werk. En ik was gezond, en nog geen dertig, en ik was nog nooit verliefd geweest: ik hield alleen van mijn moeder, die zich geheel aan mij, haar eenig kind, wijdde. Neen, ik mag gerust zeggen, dat ik op dat oogenblik, terwijl ik mijn voeten zat te warmen bij den haard en van mijn pijp tabak zat te genieten, absoluut vrij was van zorgen of kwellende gedachten.

En toch kwam er toen, zonder dat ik het wist, heel wat op mij af — snel en onontkoombaar; heel wat angst en zorg en spanning en twijfel en geheimzinnigheid; en bovendien — bovenal zelfs — liefde en hartstocht.

De klok gaf den slag van kwart over elf; en terwijl die zilveren klank wegstierf, hoorde ik lichte voetstappen door de straat snellen, ophouden tegenover mijn huis, en toen haastig naar mijn deur toe komen. Na een stilte werd toen de bel geluid, eerst zacht, daarna dringend. De klank weergalmde door het stille huis, waarin niemand meer op was dan ik. Ik stelde me al voor, hoe mijn moeder het hoofd zou schudden, als zij het hoorde, en hoe zij medelijden met mij had.

Ik had ook een beetje medelijden met mijzelf. Ik wist, wat die snelle voetstappen en dat dringende bellen betekenden; ik zou uit moeten. Ik zou met alle plezier gaan — maar toch had ik er, zuiver als mensch, niet veel zin in. Ik zat zoo prettig bij den haard, en ik had al een flinken dag werk achter den rug.

Ik zal wel gezucht hebben, toen ik opstond uit den luien stoel en naar de voordeur ging. Ik vroeg mij volstrekt niet af, wat ik te zien zou krijgen, als ik opendeed — ik had in mijn praktijk al zóóveel vreemde menschen en dingen gezien. In ieder geval had ik geen flauw vermoeden, dat ik ging opendoen voor de vrouw, die een geheel nieuwe wereld voor mij zou gaan openen.

Het licht in de hal brandde nog, en toen ik de deur opentrok, viel het schijnsel op een meisjesfiguur, die buiten voor den drempel stond; met de eene hand hield zij een sjaal dicht om haar keel, met de andere hand hield zij de stoepleuning vast, alsof zij dien steun niet missen kon. Ik zag een bleek, verschrikt gezicht en een paar groote, donkere, angstige oogen. Toen zij sprak, beefde haar stem.

„Bent u de dokter?” vroeg zij hijgend.

„Ik ben dokter Fordyce,” antwoordde ik.

„Wilt u dan met me meegaan — direct, als u kunt — naar mijn vader? Hij is ziek — erg ziek, geloof ik.”

Zij was geen Engelsche — dat merkte ik aanstonds. Haar stem had een prettigen, vollen klank; zij sprak goed Engelsch, maar met een vreemd accent. Ik deed een stap achteruit en wenkte het meisje binnen te komen.

„Komt u even binnen,” zei ik, „en vertelt u me eerst even, wat uw vader scheelt. Dan weet ik, wat ik mee moet nemen. Ik zal dadelijk met u meegaan.”

Zij volgde mij, de kamer in, die ik daareven verlaten had. Ik gaf haar een stoel. Zij viel er op neer, alsof zij geen kracht meer over had, en ik zag nu, dat zij over 't heele lichaam beefde en heel bang scheen te zijn.

„Vertelt u nu maar eens,” zei ik. „Wat heeft uw vader?”

Zij schudde het hoofd.

„Ik weet 't niet,” antwoordde ze. „Hij heeft 't al eens meer gehad — een jaar geleden — maar toen wou hij geen dokter hebben. Hij dronk wat brandewijn, en toen werd hij beter, maar nu... helpt niets... en toen ben ik gauw weggegaan, om u te halen — ik had uw naamplaat naast de deur gezien...”

„Waar woont u?” vroeg ik.

Zij noemde het adres: een straat dichtbij — een straat, waar een aantal goedkope pensions stonden.

„Heeft hij pijn?”

Ze legde haar eene hand op haar hart.

„'t Is net, of hij daar ijzeren stangen voelt drukken — die er het leven uit persen,” antwoordde ze. „Zoo zegt hij 't. Pijn...? O ja, erge pijn.”

„Ik ben direct klaar. Pardon, ik weet uw naam nog niet...”

Zij keek mij aan, zoo open als een kind, dat niet goed begrijpt, waarom het ondervraagd wordt.

„Ik heet Italia Romatti. Mijn vader is professor Romatti — er zit een koperen plaat naast de deur, net als bij u.”

„Als u dan heel even wilt wachten, juffrouw Romatti... Ik zal wat medicijn halen voor uw vader. Dan gaan we onmiddellijk.”

Ik trok snel jas en schoenen aan, en zette een hoed op, toen haalde ik het noodige uit de medi-

cijnkast en kwam bij haar terug. Zij zat nog op dezelfde plek en in dezelfde houding — met de handen in den schoot en de vingers half door elkaar gestrengeld. Ik zag, hoe slank en mooi die vingers waren, en hoe blank zij uitkwamen tegen haar zwarte japon. Maar beven deed ze nu niet meer.

„Ik ben klaar,” zei ik, zoo opgewekt als ik maar kon, om haar moed te geven.

„Dank u wel,” zei ze, met haar mond en met haar blik.

„Nu bent u toch niet zoo bang meer, hoop ik?” zei ik, terwijl we naar buiten gingen.

„Neen,” antwoordde ze. „Maar — hij is erg ziek.”

„Heeft hij niemand bij zich?” vroeg ik.

„Neen, niemand. Er is nooit iemand buiten mij. Wij kennen niemand.”

Ik zei hier niets op, alleen verhaastte ik onwillekeurig mijn tred. Ook zij liep vlugger; ik merkte op, dat zij zeer elegant, met een lossen, veerkrachtigen tred liep. Haar bewegingen deden evenzeer aan het buitenland denken, als haar stem.

Ik had haar niet zonder belangstelling bekeken tijdens ons korte gesprek in de huiskamer. Zij was, naar ik veronderstelde, niet ouder dan achttien — misschien zelfs jonger. Zij was groot en slank, en mooi — nog mooier, doordat haar oogen zoo droevig stonden. Haar gezicht was een zuiver ovaal, en zij droeg het donkere haar op de wijze, zooals men het op Italiaansche schilderijen ziet. Haar oogen waren groot en glanzend, en even donker als haar haar; de wenkbrauwen waren fraai geteekend en ernstig; ernstig was ook haar warmroode mond. Ik kon mij voorstellen, hoe mooi zij zijn moest, als een bos haar olijkleurige wangen tintte, maar nu reeds was zij heel mooi, nu zij zoo bleek was van angst en vrees.

Mijn beroep vordert van mij, dat ik veel zie met een korten blik; dit alles had ik zeer snel opgemerkt en ik had ook gezien, dat haar schoonheid niets te danken had aan uiterlijken opschik. Zij had een zeer eenvoudige zwart japonnetje aan, en een goedkoop kralensnoer om den hals. Ook haar sjaal was 'n simpel zwart doekje — maar de manier, waarop zij het om den hals getrokken hield, was weer bijzonder bevallig.

Snel en zwijgend liepen zij voort, tot wij de straat bereikten, die zij mij genoemd had. Toen duurde het niet lang, of zij bleef staan, haalde een sleutel uit haar tasch, sloot de deur open, waar wij vóór stonden, en vroeg mij, binnen te gaan. In een klein, zwak verlicht portaal hoorde ik stemmen uit een kamer rechts, er hing een reuk van zware sigaren en scherpe tabak.

Zoo begint de nieuwe premieroman welke tot titel heeft: „Eendags-koningin” en aan de vruchtbare pen van den vermaarden schrijver J. S. Fletcher ontvloeid is. In waarheid mag de hoofdpersoon die in dit spannende boek optreedt in den aanhef ervan spreken van „heel wat angst en zorg en spanning en twijfel en geheimzinnigheid” die snel en onontkoombaar op hem afkwamen en bovendien — bovenal zelfs — „liefde en hartstocht.”

Waarom zullen wij thans meer van dit boek zeggen? Leest U zelf welke schokkende lotgevallen en mysterieuze avonturen de hierin optredende personen meemaken en beleven. Want, wij twijfelen er niet aan, U zult deze in den geest mee beleven en er volkomen van onder den indruk raken, zoo raak en meeslepend is deze roman geschreven.

U weet 't, de prijs van onze premieromans bedraagt voor een ingenaaid exemplaar slechts 17½ cent, voor exemplaren in luxe-prachtband slechts 70 cent. Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel groot resp. 22½ of 80 cent.

In dit boek bevindt zich een prijsvraag voor welke goede oplossingen een aantal geldprijzen is beschikbaar gesteld.

Uitslag prijsvraag, voorkomende in het premieboek „De Prinses in den Wolkenkrabber”.

Op verzoek van de administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag, voorkomende in het boek „De Prinses in den Wolkenkrabber”. De gevraagde woorden zijn: 1. Nijverheid; 2. Ijdelheid; 3. Vrijheid; 4. Ergens; 5. Raket (of Rotor); 6. Heil; 7. Erg; 8. Ik; 9. D. Het woord, bestaande uit de eerste letters dezer woorden, is dus: NIJVERHEID.

De hoofdprijs, zijnde een prachtige verstelbare fauteuil met kussens, viel ten deel aan: Mevr. M. Beekman-Rigter, Paramaribostraat 34 I, Amsterdam. De overige prijzen, ieder f 2.50, aan: W. v. d. Meulen, Nieuwstraat 5, Harlingen; Jac. Overbeeke Jzn., Langeweg, Ooltgensplaat; A. K. Siech, Neushoornstraat 57, Tivoli, Post-Eindhoven; L. Bos-

huizen, Mijsheerenland; F. Buis, Talmastraat 54, Amstelveen; Mevr. G. Ehrenfeld, Loenenscheweg 133, Eerbeek; Paula Vliegen, Lindeplein 15, Heerlen; F. v. d. Veen, Harkstede; H. Matser, De Laak E 57, Huisen (Gld.); Mej. B. Karsenberg, Wijnkamp 39, Goor; A. Molenbroek, Da Costastraat 50 b, Rotterdam (W.); W. de Jong, Rijksweg 33, Julianadorp; Wed. J. W. Hendriks, Hoogstraat 10, Zetten; H. Schenk, Brandenb. weg 2 b, Maastricht; Mej. C. Trimboos, Groeneweg F 189, Stampersgat; H. Schomaker, Nieuwe Laan Kolham, Slechteren; W. Kuipers, Weltertuijstraat 68, Weltem-Heerlen; W. F. de Boer, Mauritsstraat 1, Voorburg; Jan Bom, Julianastraat 384, Ierseke; A. Veenstra, Grindweg 55, Winschoten.

DE BITTERE KEEK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

May werd naar de slaapkamer gewerkt, waar zij hoed en mantel aflegde, en stond te stralen in een japon, waarvan ze een krachtige uitwerking verwacht had. Het was een wonderbare schepping van donkerblauw met gouden garneering, en zij bleek zoozeer te snakken naar Beverly's goedkeuring, dat die onbekrompen gegeven werd.

„Wat een pracht! Die jurk is heel mooi — en jij ook, May. Ik begrijp 't best van John.”

Het meisje bloosde. „Dank je wel, Beverly. En nu wou ik nog eens wat zeggen; ik ben nog nooit hier geweest, omdat we zoo'n massa van elkaar verschillen; we praten niet eens 't zelfde. Maar ik wil één ding zeggen — dan begrijpen we mekaar niet verkeerd: jij houdt niet half zooveel van Johnny als ik.”

De eerste twee gangen van het diner veroorzaakten nog geen beslist succes. May voelde zich niet ongemakkelijk tegenover de spijsen en het eetgerei; zij had zich terdege geoefend in de beste restaurants der stad; maar zij had geen ervaring van salongesprekken, en Johnny zat te kijken en te schuifelen en zich af te vragen, wat zij had.

Alan zag het — en begreep het — en deed zijn best. Hij maakte grappen tegen May over hun eerste ontmoeting.

„Je dacht zeker, dat ik een beetje flirten wou, hè?”

„Heel eventjes ja. Maar ik zag wel, dat je zoo niet was. Je deed 't niet onhandig genoeg, of niet handig genoeg — en je oogen stonden niet goed.”

„En werd je toen bang?”

„Reken maar! Ik dacht, dat je een stille was, en dat er iets met Johnny was. Toen je me vertelde, wie je was, kon ik 't wel haast besterven. En ik was zoo opgelucht!”

„'t Is nog niet zoo'n kwaad soort van een zwager,” verklaarde Johnny trots. „En 't is een kannibaal, als hij op dreuf komt. Kun je je voorstellen, dat hij Nick Webb aframmelt met een pook?”

„John!”

„En dat heeft hij gedaan! Zou je niet zeggen, hè?”

„Van die magere gezichten kun je nooit op aan,” vertelde May met een wijs gezicht. Zij begon weer vasten grond onder de voeten te voelen. „Ik heb alle soorten van mannen gekend, maar die lange magere gezichten doen de onverwachtste dingen. Johnny bijvoorbeeld heeft een vierkant gezicht...”

„Zeg, zit je me voor den gek te houden?”

„Zou ik niet durven, schat. Ten minste niet vóór we op 't stadhuis en in de kerk geweest zijn samen.”

Langzaam maar zeker kwam de feeststemming over het eigenaardige familiegroepje. Toen May voelde, dat zij als gelijke werd aangenomen, kwam haar natuurlijke opgewektheid weer boven. Haar luide, prettige stem en haar volle lach klonken de eetkamer door.

Johnny was in den zevenden hemel. Hij was bang geweest voor deze kennismaking — had getwijfeld aan den indruk, dien May op zijn zuster zou maken. En nu een vriendschappelijke verhouding stevig gegrondvest was, kon hij zijn verrukking niet bedwingen. Om de paar minuten boog hij zich over, om Beverly in te fluisteren:

„Zeg nu eens eerlijk, zus — is 't geen schat?”

„Dat is ze zeker, John.”

„Geen politoer en geen flauwe kulletjes — allemaal zuivere wol, en dubbel breed.” Hij grinnikte en ging voort: „Of ten minste bijna.”

Na het diner ruimde Ellen de tafel af; toen werden zij en de Schele opgeroepen voor de verdeling der cadeaux.

Er kwamen alleen fopperijen: de echte geschenken werden gereserveerd voor den volgenden dag. Er was een speelgoedpistooltje voor den Schele, die er breed om grijsde, en een kinderbezempje voor Ellen. Voor Johnny was er een autootje uit den bazar, en voor May een manicure-doos in poppenformaat. Beverly kreeg een fornuisje, en Alan een spel kamergolf. Zij trokken de pistaches van den boom en zetten de papieren mutsen op, die er in zaten, en eindelijk verdeelden zij zich in twee partijen en bedreven het golfspel van Alan.

Het was een vroolijk, zorgeloos feestje. De sfeer van somberheid was voor een poos uitgedreven, en aller oogen tintelden van genot.

Ellen en de Schele gingen naar huis; en toen de keukendeur achter hen dicht was, hoorden zij nog even de scherpe stem van Ellen en de smeekende antwoorden van haar man. In de huiskamer werd de gramfoon aangezet, en men danste. Alan bracht er niets van terecht, en May nam op zich, hem les te geven. Hij toonde zich een gewilligen, maar dommen leerling, en er werd dol gelachen om zijn malle sprongen.

Middernacht. May vond het hoog tijd om op te breken. Beverly ging met haar naar de slaapkamer.

„Ik heb een prettigen avond gehad, Beverly. Echt heerlijk.” No. 11
„Ik ook. 't Is jammer, dat we 't al niet eens vroeger gedaan hebben.”

„Ik dorst echt niet. Ik stelde 't maar aldoor uit. Als Johnny's zuster niet in me gevallen was, was ik weg geweest...”

„Ik begrijp 't, schat. Maar nu zijn we goede vrienden, hè? Voorgoed?”

„Alsjeblieft!”

„Kom morgenmiddag maar weer met Johnny mee. 't Schijnt een witte Kerstmis te worden, en Alan denkt er over, met z'n allen naar 't meer te gaan om te sleeën.”

„Heerlijk! Ik wil wat graag”

Aan de deur werd er voor de tweede maal afscheid genomen. Johnny belde om de lift.

„Wel te rusten, May.”

„Wel te rusten, lui. Ik heb 't echt fijn gehad, hoor. Wel te rusten alle twee — Beverly en Alan!”

De lift verscheen; en toen May in de kooi stapte, riep May haar laatsten groet:

„Dus zullen we maar zeggen tot volgend jaar Kerstmis?”

De lift verdween uit het gezicht. Alan voelde Beverly's figuur verstrakken, toen haar vingers zich sloten om de zijne. Zij keerden zich om en gingen hun woning binnen; ondanks zichzelf huiverde Alan.

In de lift stond May zichzelf uit te schelden om haar onnadenkende, onkiesche scherts. Zij huilt bijna.

„Johnny,” klaagde ze, „ik heb toch al zoo'n beetje hersens — nu laat dat me ook nog in den steek!”

TWEEËNTWINTIGSTE HOOFDSTUK

In de volgende drie maanden nam het leven van het vreemde gezin ietwat vaste vormen aan.

Voor den oppervlakkigen waarnemer leidden zij het leven van een normaal jong echtpaar met een matig vermogen. Door het ongunstige weer was Johnny meer bij hen dan gewoonlijk, maar toch ontbrak hij nog twee of drie dagen der week op het appèl.

Vóór in Januari was Johnny met 'n nieuwtje aangekomen: hij had een anderen partner gekregen. „Ik heb zoo'n idee,” zei Johnny, „dat North de lucht heeft gekregen van dat gevalletje tusschen Nick en Alan. Ik weet 't niet zeker — maar 't lijkt er heel veel op. Er heeft iemand Nick hooren zeggen, dat hij niet snapte, wat North met zijn privé-zaken had uit te staan. Maar al heeft North hem gezegd, dat hij zijn handen thuis moest houden, ik zou mijn oogen toch maar niet dicht knijpen, Alan. Nick is een lastig heer.”

Maart bracht buitengewoon koud weer. Alan en Beverly deden 's middags een fiksche wandeling samen en zaten 's avonds in hun knusse huiskamer te praten. Zij maakten kennis met een jong echtpaar, dat een woning op dezelfde verdieping had, en ze hadden soms een avondje bridge, een spel, dat Alan heel goed speelde; of mah jongg, waar hij het land aan had.

Overdag bleef hij veel meer bij Beverly dan hij vroeger gedaan had, maar hij zorgde nauwgezet, dat zij tijd genoeg voor zichzelf overhield. Nu en dan gingen zij met Johnny en May Deshler uit, gewoonlijk kwamen de twee 's Zondags bij hen eten, en van tijd tot tijd was Martha Garrison hun gast. Bij één van die gelegenheden kregen de oplettende oude oogen van Garry de bevestiging van een vaag gevoel, dat haar al een poos had gehinderd. Met haar gewone oprechtheid begon zij er over, toen zij met drieën aan tafel zaten.

„Wat mankeert er eigenlijk aan bij jullie tweeën?” vroeg zij vierkant.

„Mankeeren? Maar Garr, hoe kom je op 't idee?”

„'t Is geen idee, Alan; 't is iets, dat ik zeker weet. Jullie zijn jong en jullie houden van elkaar, en je hebt alles, wat je hart begeert — en toch zit er jullie

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den bendeleader Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood z'n schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resterende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar trekt de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd. Na eenigen tijd ontwaakt in Beckwith het verlangen om te kunnen blijven leven, want hij moet zich bekennen Beverly lief te hebben. En het meisje bemint ook hem. Beckwith maakt kennis met May Deshler, de verloofde van Johnny Ames, den broer van zijn vrouw, die voor North drank moet smokkelen. Het blijkt nu, dat het leven van Johnny ook door North wordt bedreigd en dat Beverly gijzelaarster voor hem is.

iets dwars, dat voel je, als je maar een minuut hier over den vloer bent. Spreek op, wat is het?"

Zij verzekerden haar, dat het niets was, maar na haar vertrek werden zij stil en ernstig. Alan trok een kamerjas en pantoffels aan, Beverly ging met een handwerkje in den grooten fauteuil zitten.

Zij begrepen, dat er heel wat te bepraten was, en zij wisten van elkaar, dat zij het al die drie maanden uit den weg waren gegaan. Het waren zulke heerlijke maanden geweest — zoolang zij maar bleven weigeren, na te denken, en dat hadden zij in elkanders gezelschap niet moeilijk gevonden. Maar beiden hadden zij den eenen slapeloozen nacht na den anderen gehad, en maar liggen staren in 't donker, en zich vragen gesteld....

Het was een vreemde toestand — waar niets aan te veranderen scheen. Maar wat hen het meeste verwarde, was het besef van hun liefde voor elkaar, en van den onoverkomelijken slagboom, die tusschen hen lag.

Zij spraken elkaar niet over hun liefde, maar die straalde uit in iederen blik en ieder woord en ieder gebaar; zij sprak uit het begeerige licht van haar oogen en de droefheid, die erin woonde; in de zorg en de attentie voor haar, die al zijn gedachten beheerschte. Zij hadden vermeden, te praten over het zwaard van Damocles, omdat zij er tegen opzagen, elkaar pijn te doen. Maar vanavond....

„Beverly" — hij boog zich met grooten ernst naar voren — „we zitten aan hetzelfde ding te denken. Waarom gooien we 't er niet uit?"

Zij deed, alsof zij hem niet begreep.

„Wat valt er uit te gooien, Alan?"

„Een heele massa, schat. 't Is nu zes maanden — de zes gelukkigste maanden van mijn leven. Er blijven nog zeven maanden over."

„Ja. En dan?"

„Ik geloof niet, dat ik laf ben," zei hij zacht. „Ik heb 't mezelf op m'n hals gehaald. Ik wist, wat ik mezelf aandeed.... maar toen kende ik jou nog niet. Ik heb leeren beseffen wat liefde is en een eigen tehuis. Ik hechtte geen waarde aan het leven, dat ik al die jaren geleid had — maar mijn tegenwoordige leven sla ik niet zoo laag aan. Begrijp je 't?"

„Ja, Alan. Toen wou je liever niet meer leven — nu denk je er anders over."

„Precies. Héél vroeger kende ik het spreekwoord: waar een wil is.... maar dat ben ik gaan vergeten in de jaren, dat ik ploeteren moest om een hap eten en een stuk kleeven te krijgen. Maar nu is de wil sterker — de sterkste wil op de heele wereld, geloof ik."

„Zou er een mogelijkheid zijn?"

„Misschien heb ik 't recht verspeeld, om zooiets te zeggen — maar toch zeg ik 't, nu mijn oogen open zijn gegaan; ik ben zoo koppig om te beweren, dat er altijd een mogelijkheid is. Zelfs hier. 't Is eenvoudig niet om in te den-

ken — ik, die nog geen zevenentwintig ben, veroordeeld om te sterven, precies over zeven maanden! 't Kan niet. En toch zie ik geen uitweg."

„Er is er geen. Vergeet niet, dat je met Andrew North te doen hebt!"

„Maar hij kan toch niet heelemáál alle menscheijkheid missen?"

„Jawel. Ik weet heusch, wat ik zeg. Ik heb Al Conroy den éénen dag gesproken, en den volgenden dag was hij dood — vermoord op bevel van Andrew North. Denk je, dat zoo iemand nog menscheijk gevoel heeft, of een zachte plek in zijn hart?"

„Nee.... Maar als ik een uitweg wist, nam ik hem. Ik ben ééns zoo slap geweest, om me neer te laten slaan — en nu heb ik ondervonden, hoe 'n dwaasheid het was. Ik dacht, dat ik niets meer te hopen had — en het grootste geluk van het leven was er nog voor me. In ieder geval voel ik er niets voor, me kalm te laten.... gaan, speciaal als ik precies weet hoe en wanneer 't komt."

Zij deed de oogen half dicht en zij sprak langzaam, ernstig. „North is een mensch zonder de minste moraal; jullie overeenkomst is in alle opzichten misdadig en afschuwelijk; je hebt niet alleen het recht, maar je bent verplicht je er aan te onttrekken, als je kunt."

„Heb je een idee?"

„Ik heb er wel duizend gehad, die allemaal op zouden gaan, als we met een anderen man te doen hadden. Vluchten ligt het meeste voor de hand. Maar dat is onmogelijk. We zitten rondom in de spionnen — als ik maar iets begon in te pakken, zou Andrew North 't door Ellen te weten komen. Jij kunt geen stap zetten, of Scoggins maakt er rapport van. Hij zou al merken, dat je van de gewone orde afweek, vóór je er zelf goed erg in had. En John heeft ook weer een nieuwen cipier.... Het is monsterachtig, ongelooflijk, in de beschaafde twintigste eeuw, maar 't is helaas een feit. North weet heusch wel dat we er over nadenken en overleggen. Hij is juist zoo griezelig machtig, omdat hij zooveel menschenkennis heeft."

„Hij heeft me vooruit gewaarschuwd. Ik geloofde hem niet. Maar toen had ik jou nog niet leeren kennen."

„Door je liefde is 't alleen maar moeilijker geworden, Alan. Maar van den anderen kant — je zou er toch tusschenuit gewild hebben. Een half jaar geleden was je koud en je had honger en je was neerslachtig, niets leek je meer de moeite waard.... 't Was een lichamelijke ziekte en een geestes-ziekte tegelijk. Als je een jaar den tijd had gehad om te genezen, had je toch willen leven. Dat vastklemmen aan het leven is een natuurdrang.... en dat wist North heel goed."

„Dus," zei Alan rustig, „zal hij absoluut geen reden vinden, om consideratie te gebruiken?"

„Absoluut niet. Van zijn standpunt valt er niet eens meer over te praten."

Uit het natuur-paradijs van Nieuw-Zeeland. — De leunrots aan een der indrukwekkendste baaien van Midden-eiland, de Milford Sound.

En omdat we weten, dat hij precies alles voorzien heeft, wat we zouden kunnen doen... en dat hij zoo onbarmhartig mogelijk is...."

"Ik kan toch maar niet kalm bij de pakken neer blijven zitten?"

"Wat kun je anders, Alan?"

"Ik weet 't niet. Ik heb in een droom geleefd de laatste drie, vier maanden, Beverly, sinds ik weet, dat ik van je hield en jij misschien van mij...."

"Je weet, dat ik van je houd."

"Ik dorst mezelf niet wakker te maken; ik dorst de werkelijkheid niet onder de oogen te zien. Ik heb alleen maar bij mezelf gezegd, dat ik nog tien maanden had — toen negen — toen acht — en nu weet ik, dat we gauw aan de kleine getalletjes moeten beginnen: drie maanden — twee...." Hij stak een sigaret aan, en de vingers, die den lucifer vasthielden, beefden. "Verder durf ik nu nóg niet te denken. Eén ding weet ik wel: ik zal me nooit aan mezelf vergrijpen. Dat mag ik niet en dat wil ik niet.... ik zou 't trouwens niet eens kunnen. Maar toch zou ik niet willen vluchten ook. North heeft open kaart tegen me gespeeld — ik wil 't tegenover hem ook doen."

"Dus alles maar stil op zijn beloop laten — en niets doen?"

"Niet precies. Hoor eens, Beverly, ik ben 't niet heelemaal eens met je idee over North. Een mensch blijft altijd een mensch. Hij heeft óók hersens in zijn hoofd, en een hart in zijn lichaam; hij kan net zoo goed geluk en ellende voelen als wij; al is hij moreel nog zoo verdraaid en verwrongen — toch is 't een man. Een een man kan begrijpen."

"North niet."

"North ook. Ik ga morgen naar hem toe. Ik zal niet smeeken, ik zal hem alleen feiten voorleggen. Ik wil eens zien, of er niet een andere schikking te treffen is."

Zij lachte heesch. "Ik wensch je 't beste! Ik voor mij zou eerder gelooven, dat de zee champagne werd en de straatsteenen goud, dan dat Andrew North genade zou toonen."

"Toch zal ik het probeeren. En, Beverly" — zijn stem werd zeer zacht — "als hij me een kans zou geven — als hij zijn doodvonnis zou intrekken — zou er dan iets veranderen tusschen ons?"

Zij sloeg haar oogen naar hem op. "Alan," antwoordde ze met teederheid, "onverschillig wat North zegt — ik heb je lief en ik ben je vrouw."

Hij beet op zijn lip en wendde zich af. "Nu ik dat weet, lieveling, zal ik North krijgen waar ik wil. Als een man iets zóo noodig heeft, als ik jou...." Opeens zweeg hij.

"En zelfs dat," zei ze bitter, "staat in de macht van dien North."

DRIEËNTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

De stad was trotsch op het flat-gebouw „Koningswapen". Hoog stak het naar den hemel, op den aantrekkelijksten hoek in de allerbeste wijk, en de architectuur vertoonde geen spoor van de pakkisten-opstapelarij, die, om zuinigheidsredenen, de gewone stijl is voor dat soort gebouwen.

Andrew North bewoonde een keurige flat van zeven vertrekken op de vijfde verdieping. Een niet meer jonge, maar zeer bekwame huishoudster voorzag in zijn bescheiden behoeften. North wou van geen mannelijken bediende weten, al was het alleen maar, omdat hij dan niet zoo alleen zou zijn.

Den volgende avond om acht uur betrad Alan Beckwith zijn groote huiskamer. Hij was dieper onder den indruk, dan hij wel zou willen toegeven. North zat in een hoek van de kamer; de leeslamp naast hem brandde niet, en de groote kamer werd maar zwakjes verlicht door het schijnsel van een pianolamp in de aangrenzende muziekkamer. Hij wees Alan met een hoofdknik een stoel en zond met een gebaar de huishoudster weg.

Alan voelde zich niet op zijn gemak. Het was, alsof North heel het ontzaglijke vertrek vulde. Zelfs in 't zeer spaarzame licht kon Alan het uitdrukkingloze, ondoorgroondelijke gezicht onderscheiden, en den half-

spottenden glans in de koude, grijze oogen. Zijn taak leek er hem moeilijker door. Hij nam de sigaar aan, die hem gepresenteerd werd, en kwam ter zake, al klonk zijn stem niet zoo vast, als hij wel gewenscht zou hebben.

"Ik wou eens met u over mezelf spreken, meneer North."

"Ja."

"U zult 't wel al een beetje voorzien hebben."

"Inderdaad."

"Nu — dan blijkt u goed gezien te hebben. Maar één ding wil ik u vóór alles duidelijk maken. Een half jaar geleden zijn wij een overeenkomst aangegaan; een duidelijke, besliste overeenkomst. U hebt méér dan nagekomen, wat u van uw kant volgens die overeenkomst te doen had en al ben ik nu hier, om te praten over de mogelijkheid, om het contract voor mijn helft te wijzigen of te matigen — toch zou ik er niet van *willen* afwijken, als u me er letterlijk aan wou houden."

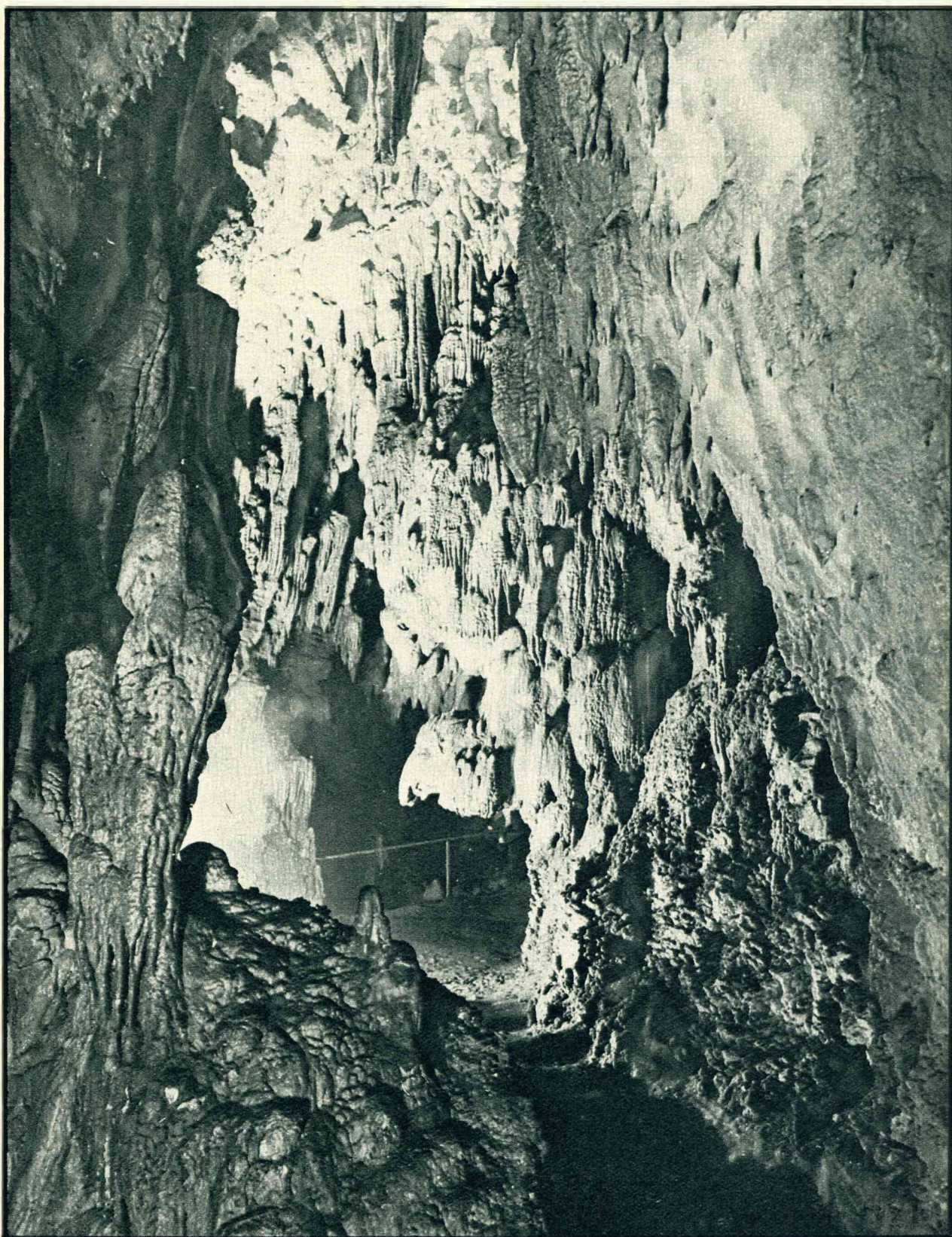
"Prachtig!"

Alan verbeeldde zich, een tintje sarcasme te hooren in de stem van den man. Hij wist het niet zeker — en North's gezicht verried niet, of er zich iets verborg achter het woord.

"Ik zal alles zoo eenvoudig en zoo kort mogelijk zeggen. U hebt natuurlijk gelijk gehad, toen u me het heele plan afried. U zei, dat een jaar van onbekrompenheid en tevredenheid me een levensdrang zou geven, dien ik in geen jaren meer gehad had. Maar toch zou ik daarom alleen niet hier gekomen zijn, als er niet iets anders was gegroeid — iets, dat u misschien niet voorzien hebt."

"En dat is?"

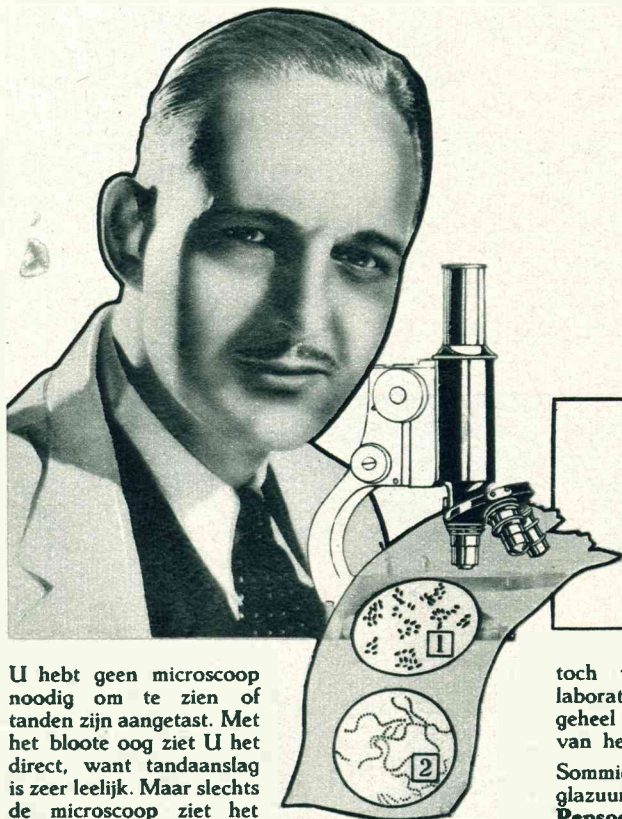
(Wordt vervolgd)

Uit het natuur-paradijs van Nieuw-Zeeland. — Een der talrijke fantastische grotten, waaraan de Nieuw-Zeeland-eilanden zoo rijk zijn: de Waitoms Cave.

Tandaanslag is gevaarlijk!

Bezieet tandaanslag eens
door een microscoop.

Dit vindt de geleerde, wanneer
hij den tandaanslag analyseert

1. Exemplaren van Lactobacillen, die thans door de tandheelkundige wetenschap aansprakelijk worden gesteld voor tandbederf.
2. Exemplaren van Pyogenes Streptococken.

U hebt geen microscoop nodig om te zien of tanden zijn aangetast. Met het bloote oog ziet U het direct, want tandaanslag is zeer leelijk. Maar slechts de microscoop ziet het gevaar.

Hoe de fraaiste
tanden verwoest kunnen worden.

Wanneer tandaanslag vergroot wordt, zult U vele levende bacteriën vinden: Lactobacillen, die tandbederf veroorzaken. Zij scheiden zuur af, dat glazuur oplost en tandbeen aantast.

Lactobacillen komen in ongelooflijk groote aantallen voor. Tandaanslag, van een enkele tand geschaapt, kan reeds miljoenen levende organismen bevatten. De wetenschap kent slechts één manier om deze bacteriën te bestrijden, n.l. den tandaanslag, allereerst te verwijderen.

Ondanks herhaaldelijk borstelen blijft tandaanslag

toch vastzitten. Daarom hebben de Pepsodent laboratoria een nieuw materiaal vervaardigd. Het is geheel verschillend in samenstelling en in uitwerking van hetgeen in andere tandpasta's wordt gevonden.

Sommige tandpasta's bevatten materiaal, dat het glazuur beschadigt. Het nieuwe materiaal van Pepsodent is tweemaal zoo zacht als dat in andere pasta's wordt aangetroffen. Toch is het zonder weerga voor het verwijderen van den tandaanslag, terwijl de tanden blinkend wit worden.

Alleen Pepsodent bevat dit nieuwe materiaal! Denkt hieraan, wanneer U eenige luttele centen wilt besparen, door goedkoope tandpasta te koopen.

Pepsodent

De Tandpasta die den aanslag
verwijdert.

Groot tube f 0.75, dubbele tube f 1.25.

4046

ALTIJD RHEUMATIEK

Tot zij het juiste middel vond...
Op raad van een vriendin

Als iemand deze vrouw eerder over Kruschen gesproken had, had zij niet haar halve leven aan rheumatiek behoeven te lijden. Haar ervaringen beschrijvend zegt zij:

„Een paar jaar geleden was ik bijna kreupel door rheumatiek. Een knie was zoo pijnlijk, dat ik mijn been bijna niet gebruiken kon. Ik kon niet slapen of ik moest in een dergelijke moeilijke houding gaan liggen om mijn been te ontzien, dat alle andere ledematen pijn deden. Ik ben over de 55 maar ik heb mijn leven lang, met tussenpauzes, aanvallen van rheumatiek gehad. Toen vroeg een vriendin mij, of ik al eens Kruschen Salts had geprobeerd. Nu moet ik u vertellen, dat ik al alles geprobeerd had, maar met bedroevende resultaten. Gedurende korte tijd probeerde ik toen de kleine dosis Kruschen Salts en kreeg werkelijk verlichting van pijn. Ik voelde me algemeen zoo veel beter, dat ik steeds met de doses ben doorgaan, en ik heb daarna nooit meer een aanval van rheumatiek gehad. Als ik het voel aankomen, neem ik direct de gewone dosis — een halve theelepel in een half glas water — een paar dagen lang en het is weer verdwenen.“

Mevr. A. G.

U moet de rheumatiek overwinnen voor zij U overwonnen heeft. Wacht niet tot de rheumatiek haar mes dieper en dieper in U gedrongen heeft. Zoek direct naar de hoofdoorzaak van Uw pijn en neem afdoende maatregelen. Rheumatische toestanden kunnen ontstaan, wanneer het organisme een teveel aan urinezuur heeft. Dit is het gevolg van slechte werking der afvoerorganen. De zes zouten in Kruschen nu zullen Uw inwendige organen aansporen tot geregelde, gezonde werking, zoodat schadelijke afvalstoffen en het kwaadaardig urinezuur regelmatig en volkomen uit het lichaam worden verwijderd. Begin morgen met Kruschen. Houd U aan „de kleine dagelijksche dosis“ en U zult spoedig met duizenden anderen instemmen, die verklaren dat de rheumatiek voor Kruschen moest wijken.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp. N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Huidaandoeningen

WAAROM NOG
LANGER LIJDEN?

Waarom heele nachten wakker liggen, terwijl het D.D.D. Recept tegen Huidaandoeningen, Ekzeem, Dauw-worm, Open Been, Zweren, de ondragelijke jeuk in enkele seconden doet bedaren en U van de folterende pijnen verlost?

„Bij de eerste bevochtiging verdween de jeuk“ schrijft de Heer J. W. M. te Haarlem. „Ik heb veel zalf en smeersels gebruikt, maar eerst nu ik D.D.D. heb is mijn Ekzeem na vijf jaar lijden sterk aan het verbeteren.“

D.D.D. is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die onmiddellijk diep in de huidporiën doordringt en daar de ziektekiemen doodt.

Flacons à f 0.75 en f 2.50 bij Apoth. en Drogisten.

B 21

„Ik was er zoo erg aan toe, dat builen als zakjes aan mijn oogen hingen en ik niet kon kijken. De jeuk en branderigheid waren ondragelijk. Met D.D.D. werd in 3 dagen mijn gezicht beter zonder dat ook maar één schilferje achterbleef.“

Mej. Y. M. L. te Heerenveen.

D.D.D. Geneesmiddel
tegen **HUIDAANDOENINGEN**

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam“ à f 1.62⁵ per drie maanden 1) f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N.Z. VOORBURGWAL 262

GENIET VAN ZON EN BUITENLUCHT

Maar neemt Uw maatregelen want ook in de heerlijke dagen van Mei, wanneer de natuur U tot wandelen en toeren noodt, kan Uw huid een dagelijksche verzorging niet ontberen.

Gebruik overdag Pond's Vanishing Cream om Uw huid te beschermen en Pond's Cold Cream voor ge ter ruste gaat om Uw huid te reinigen.

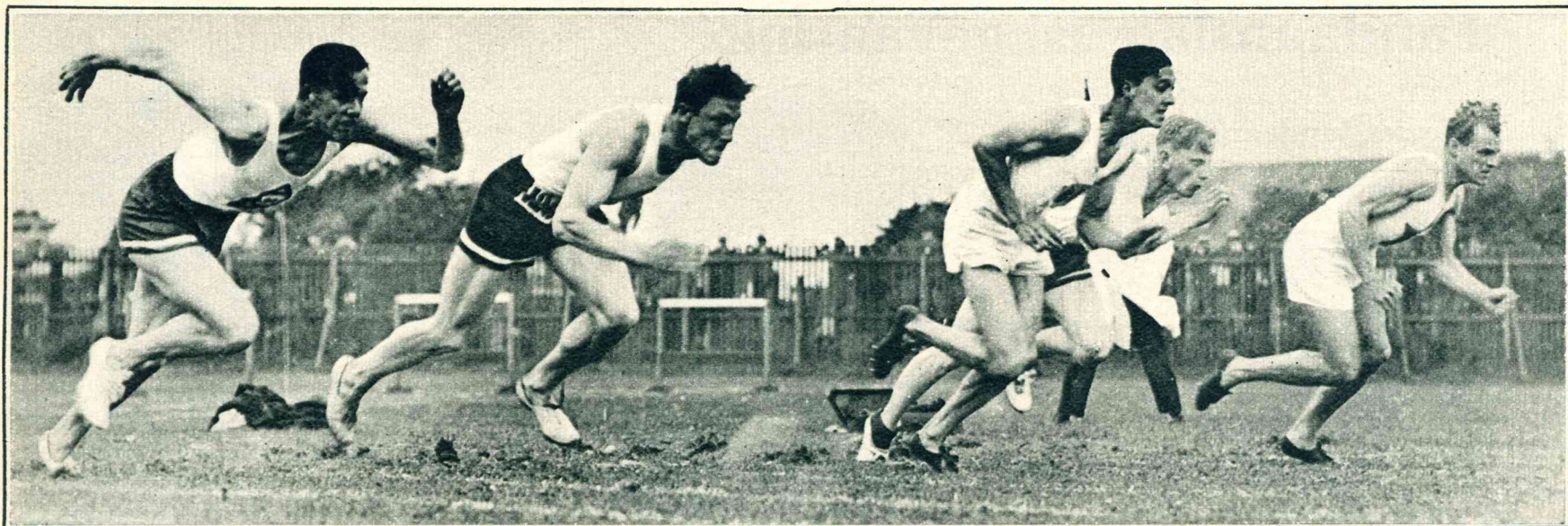
VERZORGT
UW TEINT

POND'S
VANISHING EN
COLD CREAM

Z
O

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 ct. porti aan Pond's Extract Co., Afd. 166 Amsterdam.

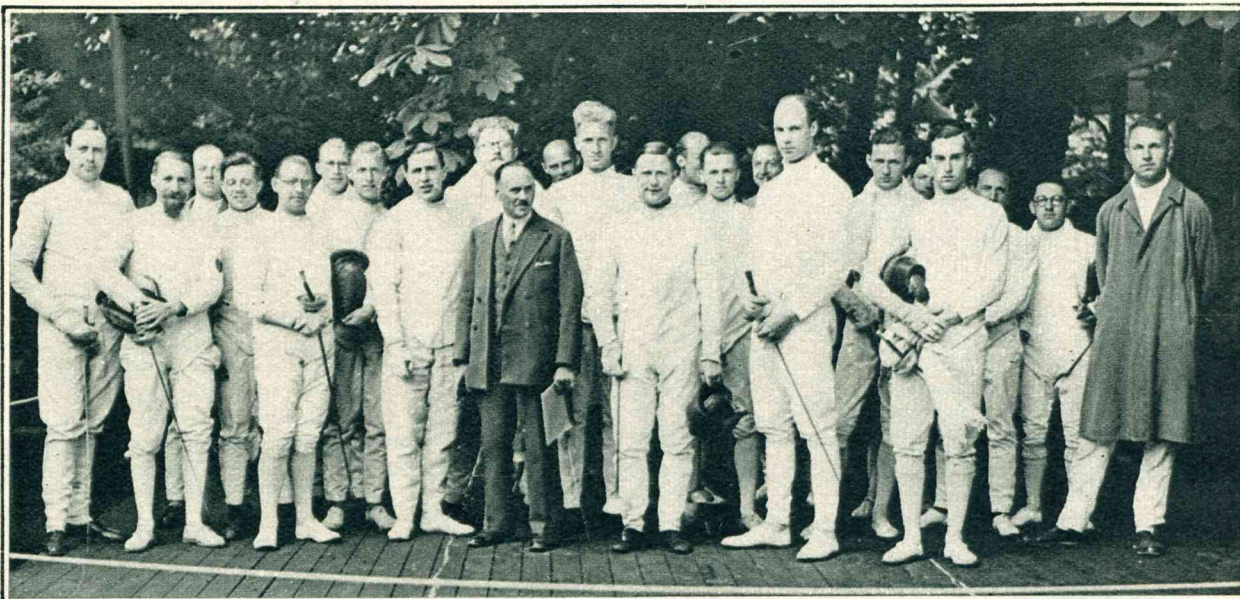
Naam
Adres

De 100 M. op de atletiek-wedstrijden der H.A.V. Haarlem. Berger, 2de van links, bleef met 10.6 $\frac{1}{10}$ sec. onder zijn eigen Ned. record.

SPORT VAN ZONDAG

Een vrijwel uitverkocht stadion is Zondag getuige geweest van den beslissenden wedstrijd in de promotie- en degradatiecompetitie van afdeling I. Haarlemmers, die niets liever zagen dan 'n overwinning van H.F.C., waardoor hun club weer in de eerste klasse zou terugkeeren; Amsterdammers, Zeeburgiaans of Blauw Wit getint, doch allen met de hoop dat Zeeburgia het mocht halen, om zodoende een nieuwe, halve competitie uit te lokken. Dat H.F.C. het in dit extra verlengstuk-

In den tuin van „Schinkelhaven” zijn Zondag de scherm partijen van het kampioenschap van Amsterdam getrokken. Onze fotograaf kliekte deze groep deelnemers.

Op denzelfden dag dat Blauw Wit, de voetbalclub, degradeerde, behaalde Blauw Wit, de korfbalvereniging, het kampioenschap van Nederland. De Cock v. Deluynen, de aanvoerder van het blauwwitte twaalfstal, werd in verband hiermede gehuldigd, een attentie, waarin ook zijn verloofde deelde.

je niet halen zou, stond voor elken Amsterdammer als een paal boven water. Dan was er ten slotte nog de Stadiondirectie, welke ook al het heil van Zeeburgia op het oog had, zij 't dan ook uitsluitend uit commercieele overwegingen, daar het Stadion andermaal het

terrein van den strijd was geworden. H.F.C. heeft intusschen aan alle hoofdstedelijke overwegingen lak gehad. De Haarlemmers, die verleden week op hun eigen veld met overtuigende cijfers door Blauw Wit waren geklopt, wonnen thans met 2-0 van Zeeburgia. Wij hebben in dezen laatsten wedstrijd geen moment den indruk gekregen, dat het eerste-klassechap voor H.F.C. gevaar liep. De Haarlemmers speelden beter voetbal dan hun Amsterdamsche tegenstanders en wonnen ten slotte verdiend.

Zoo keert dus Hollands oudste voetbalclub weer in de hoogste afdeling terug. Bij de vele gelukwensen aan het adres van good old H.F.C.

De honkbalwedstrijd Blauw Wit-Ajax op het terrein van Bl. Wit aan het Nieuwediep. Blauw Wit aan slag.

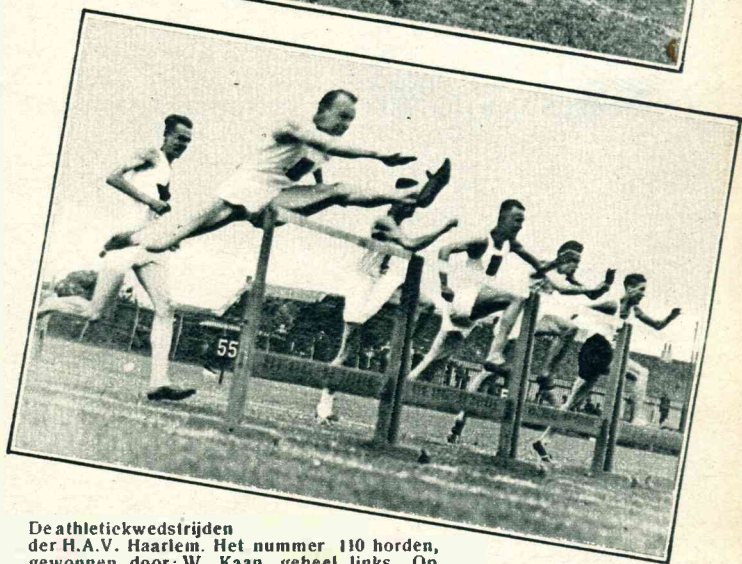
De harddraverijen te Hilversum. De prijs van de gemeente Hilversum werd gewonnen door Druy, eign. M. P. v. Renswoud, berijder L. Ensing. Burgemeester Lambooy reikt zelf den prijs uit. Van l.n.r. Ensing, M. P. v. Renswoud en de burgemeester.

blijf van één jaar in de eerste klasse ongeslagen het kampioenschap van Nederland te bemachtigen.

Dat na afloop drommen juichende supporters het terrein bestormden en hun favorieten op de schouders rondroegen was alleszins verklaarbaar, en wij kunnen ook niet nalaten de zebra's van harte met dit prachtige succes te feliciteren.

Voor de promotie-competitie naar de 1e klasse wist D.D.V. het slecht spelende Eendracht met 5—2 te verslaan, waardoor de kansen van Bakker c.s. om zich te handhaven aanmerkelijk gestegen zijn.

Spartaan II deed Zondag een laatste poging om te promoveren, doch moest deze eer aan R.C.H. 2 laten, dat aan een gelijk spel genoeg had. Kiekje tijdens dezen promotiekamp, voor het doel der Spartanen.

De athletiekwedstrijden der H.A.V. Haarlem. Het nummer 110 horden, gewonnen door W. Kaan, geheel links. Op onze foto heeft hij reeds een streep op zijn tegenstanders voor.

Het Amsterdamsche elftal, dat Zaterdag de Wiener Sportclub een 5-1 nederlaag toebracht.

voegen wij gaarne de onze. Helaas zullen we Blauw Wit moeten verliezen en waren verder de hoofdstedelijke belangen het best gediend geweest als Blauw Wit dan nog maar door een andere Amsterdamsche club was vervangen. Dit heeft echter niet zoo mogen zijn en als de hoofdstad dan toch het veld moet ruimen voor een ander, dan gunnen wij het tenslotte niemand liever dan H.F.C., de club, die wij in onze jongensjaren (H)ollands (F)ijnste (C)ombinatie noemden.

Aldus, proficiat! Makkelijk zullen de H.F.C.'ers het straks in de eerste klasse niet hebben. Wij hopen echter dat ze er zich doorheen zullen slaan. Waar capaciteiten tekort schieten, kunnen enthousiasme en clubliefde heel veel doen. De H.F.C.'ers weten dit trouwens zelf het best.

Het voornaamste voetbalnieuws is verder het gelijke spel van Go Ahead tegen Feijenoord in Rotterdam, waardoor de Oostelijken nu nog slechts thuis van P.S.V. behoeven te winnen, om beslag op den hoogsten titel te leggen. De kansen van Go Ahead staan wel bijzonder fraai.

De eerste athletiekwedstrijd van beteekenis heeft Zondag te Haarlem plaats gehad. De A.V. 1923, welke thans o.a. Berger in haar gelederen telt, zal dit seizoen wel het best voor den dag komen. De superioriteit der H.A.V. Haarlem, welke jaren achtereen den toon heeft aangegeven, behoort voorloopig tot het verleden. Vooral op de loopnummers zullen de Haarlemmers het moeten aanzien dat A.V. 1923 en het Haagsche V. en L. hun de baas zijn. Overigens werden er Zondag in de Spaarnestad nog geen bijzondere tijden ge-

maakt. Daarvoor was het weer ook te slecht. Alleen de 100 M. en 110 M. horden konden van den straffen wind eenigszins profiteren. Alle andere loop- en springnummers ondervonden er het nadeel van.

Dat onze korfballers(sters) zegevierend uit den traditioneele strijd tusschen de vertegenwoordigende ploegen van België en ons land te voorschijn zouden komen, hieraan zullen betrekkelijk weinigen getwijfeld hebben, doch dat het onzen landgenooten dit jaar heel wat lastiger gemaakt zou worden, dat stond reeds bij voorbaat voor een ieder vast. Beide veronderstellingen werden volkomen bewaarheid, de oranje-menschen slaagden er in hun twaalfde zege in successie te bemachtigen, doch hiertegenover hebben de Belgen zulk een grooten tegenstand geboden, dat onze zege (3—1) langeren tijd in groot gevaar verkeerd heeft. Niettemin verdienen de Hollanders de zege volkomen en had hun derde aanval wat meer productiviteit aan den dag gelegd, zonder twijfel waren de cijfers nog wat grooter geworden. De strijd om het landskampioenschap is beëindigd en bracht de Amsterdamsche vereeniging Blauw-Wit den zoo zeer begeerden titel. In een goed gespeelde en spannende ontmoeting wisten de zebra's hun Haagsche mededingers H.K.V. een verdiende 4—1-nederlaag toe te brengen en daarmee de ongeëvenaarde prestatie te verrichten om na een ver-

H.F.C. won Zondag j.l. met 2-0 van Zeeburgia en heroverde het 1e klasschap. De spelers, staande v.l.n.r. v. Riemsdijk, R. Jongeneel, P. Jongeneel, v.d. Meulen, Kruyer, v. Baasbank, Lamp. Knielend idem: Denijs, Koper, Dorsman, Hagenaar.

Aan den maaltijd in de filmcantine (afdeeling filmgrootheden) neemt de kleine Leroy een eereplaats in. Wat hij stuk gooit of breekt, behoeft hij niet te betalen, als hij maar zoet is.

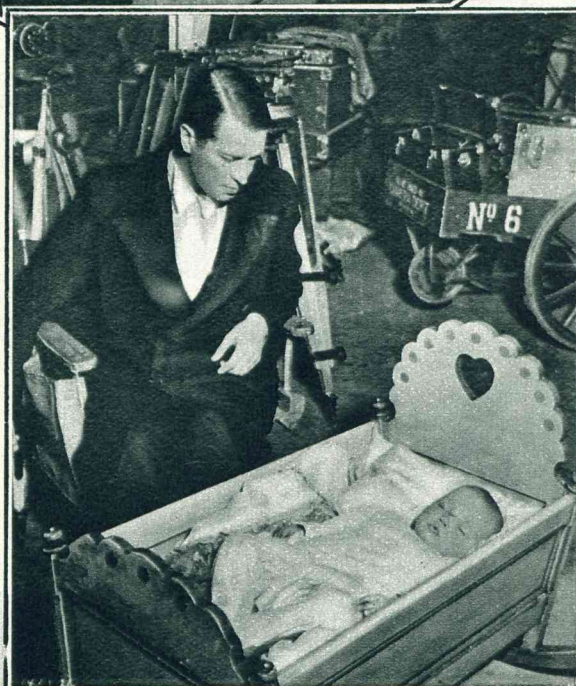
Wat moet een regisseur doen, als een kind bij een zeer dramatische scène tusschen den pseudo-vader en moeder plotseling: Bèèèèè!! brult? En wat, als hetzelfde kind eensklaps hardnekkig weigert aan den cameraman zijn gezicht te toonen, of rustig gaat slapen terwijl hij juist heel erg op zijn qui vive moet zijn? Dan moeten de regisseur en alle omringende belanghebbenden letterlijk op hun hoofd gaan staan, willen zij den jongen acteur weer in zijn „hum“ krijgen. Dan moet de namaak-vader, of hij wil of niet (het is een speciale clause in het contract) hem de flesch geven, hem op zijn schoot nemen, en: toetietuttut-ukkepukke tegen hem zeggen, net zoo lang tot het kleine wezen-tje filmisch „handelbaar“ is. Wee dan dengene, die den kleine daarna irriteert! Hij haalt zich den haat van de heele studio op den hals. Men heeft in de onlangs uitgekomen Paramount-film: A bedtime Story, kunnen zien, hoe het splinternieuwe film-kind baby Leroy zich van zijn taak kweet, en steeds een beste, brave jongen was. Men heeft echter niet gezien, hoe hij vertroeteld en verwend moest worden, alvorens hij deed, wat er van hem verlangd werd. Van die moeilijkheden toonen we u op deze pagina eenige foto's. Volledigheidshalve willen we nog mededeelen, dat deze baby Leroy Weinbrener heet, uit 175 babies gekozen werd en een halve wees is. Zijn moeder verkeerde in hopelooze financiële omstandigheden en dit was voor de Paramount nog een reden te meer, dit kind te verkiezen boven de andere 174.

De kleine Leroy krijgt van zijn imitatie-vader de flesch. Daarnaast zijn echte moeder Mevrouw de Wed. Weinbrener.

De opname kan nog niet beginnen. De baby moet nog op de juiste sterkte gefokt worden. Maurice glimlacht zijn mond roodgloeiend en nog is het resultaat heel bescheiden.

Een kleine siesta in de pauze. Contractueel moet Maurice bij de wieg blijven zitten, tot de kleine makker wordt, zoodat het kind hem het eerst ziet.

Studio-Problemen

**Zijn
politiek
is...**

struisvogelpolitiek. Hij steekt z'n kop in 't zand en waant zich gered. Het is óók struisvogelpolitiek als U noodzakelijke aankopen van meubelen uitstelt. U gaat er maar mee achteruit. Moeten wij U nog zeggen, dat alles in orde komt... als U maar met Winter spreekt? Hoe voordelig wij zijn, ziehier een paar bewijzen:

HUISKAMERAMEUBLEMENTEN . f 42.50 75.— 95.— 145.—
SALONAMEUBLEMENTEN . . . f 98.50 135.— 157.50
SLAAPKAMERAMEUBLEMENTEN f 145.— 165.— 225.— 285.—

alles op onze zeer gemakkelijke voorwaarden
zonder vooruitbetaling.

ATTENTIE!

Fraaie cadeaux!

Gedurende de zomermaanden
FRAAIE CADEAUX - Bij aankoop van:

f 50.— 1 modern tinnen bonbenstel
„ 100.— 1 4-deelig tinnen rookstel
of 1 3-deelig tinnen rookstel
„ 150.— 1 5-deelig tinnen rookstel

SPREEK MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!

Wij leveren alles onder volledige garantie!

WINTER

**AMSTELSTR. 24
AMSTERDAM**

Tot 6 uur geopend,
Zaterdags tot half 10

Onze Gratis- Ongevallen- Verzekering

Wij vestigen nogmaals de aandacht onzer lezers op onze verzekering. Vele bladen verzekeren hun lezers tegen ongelukken, hun overkomen in spoor of tram, wat natuurlijk maar zelden voorkomt!

De abonné's van ons blad zijn verzekerd tegen alle ongelukken, die hun kunnen overkomen, en dat tegen hooge bedragen gaande tot

2000 Gulden

bij algeheele, levenslange invaliditeit. — Bij dood wordt den nabestaanden

600 Gulden

uitgekeerd, terwijl mindere bedragen worden betaald bij kleinere ongevallen.

Onze polis-voorwaarden kennen slechts enkele weinige uitzonderingen!

**Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM**

De schitterende glans

geeft de plastic op ideale wijze

weer bij het haar, zoowel als bij kristal!

Zonder het glanzende slijpsel zou het kristal slechts glas zijn.

Ook het haar heeft glans nodig, als het meer wil zijn dan een goed gevormde, maar levenloze stof.

Geef Uw haar dezen glans door een regelmatige verzorging met Zwartkop "Haarglans", dat bij ieder pakje Zwartkop-Shampooen is gevoegd. Zwartkop-Shampooen met "Haarglans" is verkrijgbaar in de soorten: Maartvioltjes, Kamillen en Lavendel.

Nieuw! Voor blondines! Zwartkop-Shampooen "Blond-Speciaal" geeft aan donkerblond geworden haar de natuurlijke blonde kleur terug!

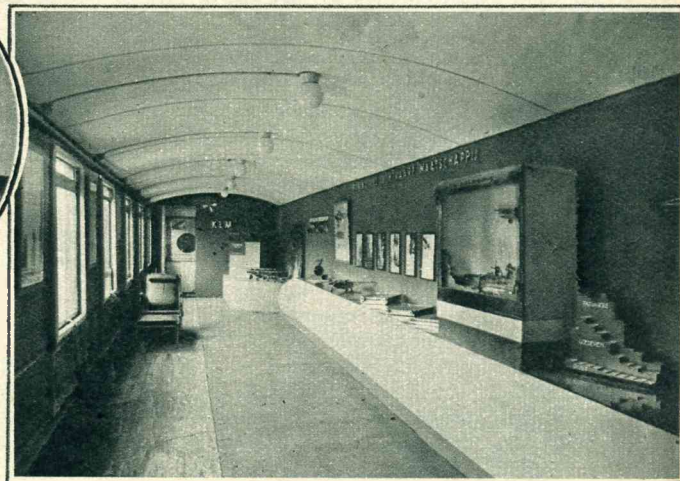
ZWARTKOP-SHAMPOON
met Haarglans en Schuimbril

De heer E. Wijnberg, hoofdconductor bij de Ned. Spoorwegen, standplaats Haarlem, zal 15 Juni a.s. 25 jaar in dienst zijn.

De heer J. Oly, van Boetzelaerstraat 24, Amsterdam, is 16 Juni a.s. 25 jaar bij het politiecorps in dienst.

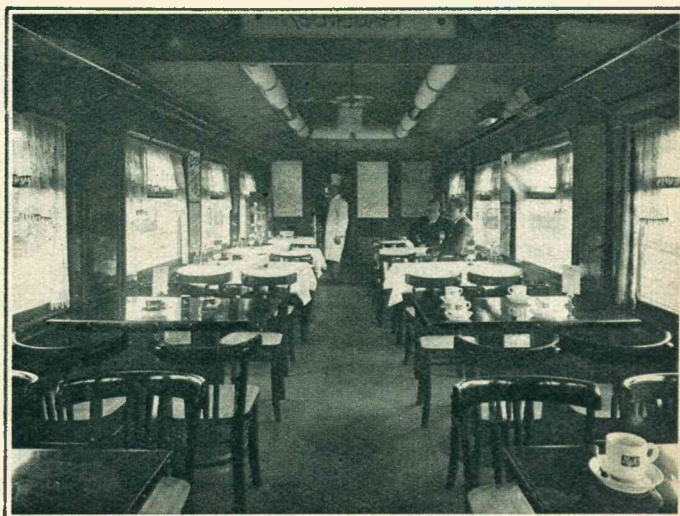

De stand van de K.L.M.

De Oranje-trein.

Ter bevordering van het contact tusschen consument en het Nederlandsch Fabriikaat rijdt een Oranje-trein door Nederland, die op verschillende plaatsen - het eerst zijn Hilbersum, Bussum en Amsterdam aan de beurt - een paar dagen zal stoppen, om gelegenheid te geven de tentoonstellingwagons te bezichtigen. Het aardige idee, dat uit België afkomstig is, zal ook hier te lande wel inslaan. Organisator is de heer Neutelings. Een gedeelte van den 1/2 K.M. langen trein.

Interieur van het restaurant

Zwart en wi.

De Man die te goed nadacht

door

Margo Bell

Hellmuth Reuss was niet van plan geweest, den moord te plegen. Wel had hij sinds lang een vermoeden gehad, dat de zaak mis ging. Hij voelde, dat zijn oude neef, de advocaat Preissing, hem verdacht. En hij haastte zich, de kwestie vlug af te handelen. Toen Preissing hem verzocht, over zaken te komen spreken, kreeg hij een moment lang de sensatie die men soms in angstdroomen heeft, een zwevend gevoel, alsof men in een ledige ruimte hangt en ieder oogenblik kan neerstorten in de diepte. Hij rekende er echter op, dat hij voorloopig met allerlei uitvluchten den ouden man nog om den tuin zou kunnen leiden. Verder was alles voor elkaar, hij kon verdwijnen met de aandeelen, die overal gemakkelijk te gelde konden worden gemaakt. De zaak was eigenlijk zeer goed overlegd, ten minste Hellmuth verbeeldde zich dat, maar toen hij bij Preissing kwam, maakte hij er een vreeselijk half uur door.

De oude advocaat had hem in zijn woning ontboden en opende hem zelf de deur. Hellmuth begreep daardoor, dat de oude knecht Hupert dien avond vrij was en hij wist meteen, dat deze dan niet vóór den morgen zou terugkomen. De knecht, die sinds jaren bij Preissing was, had een getrouwde dochter, die hij eenmaal in de week bezocht. Zij woonde buiten de stad en hij kreeg dan altijd verlof, den nacht weg te blijven.

Hellmuth had dit reeds jaren geleden meegemaakt. Preissing had toen een grooter huis, maar later, toen hij bejaard werd, ging hij kleiner wonen en hield als personeel slechts een keukenmeid, die 's avonds wegging, een werkster en Hupert. In weerwil van zijn gespannen zenuwen dacht Hellmuth er een oogenblik over na, of het dan Donderdag was, want Hupert ging altijd Donderdags of Zondags naar zijn dochter. Neen, het was Maandag. Zeker was zijn uitgaansavond veranderd.

Zoodra hij zich tegenover Preissing's scherpen vossenkop bevond, werd Hellmuth zenuwachtig. Dat was altijd al zoo geweest. Die grijze oogen leken zijn gedachten te lezen. Hellmuth, jong al

wees geworden, was door een kinderlooze dame opgevoed, de nu al vrij bejaarde mevrouw Heimer, die dol op hem was en hem altijd had bedorven! Vroeger al placht Preissing, die zijn voogd was, daar vaak een stokje voor te steken. Hellmuth had geen prettige herinneringen aan de keeren dat Preissing hem op liegen had betrap en vanavond zag de oude man er al zeer ongemakkelijk uit.

„Ik hoor,” zei de advocaat met zijn wrange stem, „dat mevrouw Heimer haar vermogen niet meer op de Handelsbank heeft, maar op de...” hij wierp een blik naar een stukje papier, dat hij had opgenomen.... „op de Handels- en Credietbank.”

„Jawel,” zei Hellmuth.

„Op jouw dringend aanraden, nietwaar?”

Hellmuth trachtte onbevangen te kijken.

„Ja, ik ben, zooals u weet, tegenwoordig aan de Handels- en Credietbank en....”

„Ik heb het altijd een groote dwaasheid gevonden, dat mevrouw Heimer jou haar vermogen liet beheeren.”

De grijze oogen boorden zich als het ware in het hoofd van den jongeman.

„Maar deze laatste manoeuvre kwam me al héél zonderling voor. Op de Handelsbank was het vermogen sinds jaren in goede handen. Bovendien heb je mevrouw Heimer bepraat om andere aandeelen te nemen, en ook dat was niet in haar voordeel!”

„De Oost-Spoorweg-aandeelen zijn volkomen safe,” verdedigde Hellmuth zich, gretig het eenige argument gebruikend, dat waarheid bevatte.

„Jawel,” Preissing kneep zijn oogen half dicht,

„ze zijn ook gemakkelijk van de hand te doen.”

Hellmuth had een sensatie, alsof zijn hart stilstond. Had de oude vos hem dan geheel doorzien? In dat geval was hij verloren! Preissing zou hem in geen geval sparen, zou hem zonder aarzelen in de gevangenis brengen....

Hellmuth bevochtigde zijn lippen en bracht er moeizaam uit: „Wat bedoelt u?”

„Wat ik bedoel? Dat zal ik je vertellen. Je kunt blijkbaar niet meer afwachten, dat de goede vrouw sterft en dom genoeg is jou een deel van haar vermogen na te laten. Als ik je manoeuvres niet verdacht had gevonden en mijn informaties had genomen, zou je met het vermogen van je pleegmoeder, dat je in gemakkelijk te verkoopen aandeelen hebt omgezet, zijn verdwenen. Je dacht, dat je alles goed overdacht had, mijn jongen, maar nog niet goed genoeg! Ik liet je observeren en ik weet, dat je al een biljet voor een boot naar Amerika hebt. Daarom liet ik je komen en ik zal je kort en bondig zeggen, wat er gebeurt. Je zorgt, dat morgen het heele vermogen van mevrouw Heimer weer op de Handelsbank staat en dan verdwijnt jij voor altijd, verstaan? Zoodra ik merk, dat je je weer in verbinding stelt met de oude vrouw, klaag ik je aan. Ik zal haar natuurlijk op de hoogte stellen en er voor zorgen, dat ze haar vermogen nalaat aan iemand, die dit meer verdient dan jij!”

De snijdende stem zweeg. Hellmuth zat in elkander gedoken en trachtte nog te denken. Maar alles stortte in elkander om en in hem. Toen pleegde hij den moord. Er lag een groote schaar op het schrijfbureau. Hellmuth greep die en stak haar den ouden man diep in de keel.

Toen het gebeurd was, werd hij zonderling, ijsig kalm. De woorden van den man, die in zijn doodstrijd van den stoel op den grond was gegleden, klonken na in zijn gedachten: „Je dacht, dat je alles goed overdacht had... maar niet goed genoeg!” Het was, alsof de snijdende stem ook nu sprak: „denk goed na, doe niets overijds... je hebt allen tijd.”

Hellmuth begon met kalm zijn jas aan te trekken, nadat hij zijn handen gewasschen had aan het fonteintje in de gang. Hij overlegde, dat het nutteloos zou zijn te trachten, de verdenking van zich af te schuiven. Waarschijnlijk zou men toch den samenhang direct begrijpen als hij verdwenen bleek met het vermogen van zijn pleegmoeder. Het ging er dus maar om, wèrkelijk te verdwijnen en hij had den heelen nacht, om dat te doen, dus moest hij het grondig overdenken, dat zei hij telkens opnieuw tegen zichzelf. Het was nu half tien. Hellmuth keerde naar de kamer terug en overlegde, zichzelf dwingend om rustig in een stoel te blijven zitten.

Er waren vele wegen. Hij overdacht ze alle. Hij herinnerde zich het geval van een man, die op zijn kamers alles overhoop gooide, een kaart van een vreemd land liet slingeren en daarop jarenlang in de naburige straat woonde, terwijl de politie hem overal zocht, maar niet in de buurt. Het plan lokte Hellmuth, maar hij durfde het toch niet aan. Dan was er de boot... neen, dat was te gevaarlijk. Misschien wisten al anderen dan Preissing van zijn oorspronkelijk plan. Een trein nemen en wegzeizen... waarheen?

Hellmuth dacht en dacht. Zou het niet 't beste zijn, in 't land te blijven en ergens in een stil plaatsje af te wachten, totdat de waakzaamheid van de politie verzwakte? Maar de komst van een vreemde in een stil plaatsje wordt meestal opgemerkt. Neen, men kan beter verdwijnen in een groote stad. Een baard verandert het heele gezicht. Geen bril, dat is een afgezaagd middel. Beter is, het haar anders te dragen en diverse kleinigheden te veranderen in kleeding en houding.

Hij ging altijd goed gekleed. Een slecht zittend confectiepak, een goedkoope hoed en smakeloze das zullen wonderen doen. Het beste zal misschien zijn, naar een andere stad te reizen, doch niet het land te verlaten.

Een idee komt in hem op. Een taxi nemen en zich met bagage demonstratief naar het station laten rijden, daar een kaartje nemen en een perronkaartje, bagage in laten schrijven, contrôle passeeren en dan door den uitgang het station weer verlaten. Zich in verschillende zaken het een en en ander aanschaffen dat het uiterlijk verandert, ergens een kamer nemen in een klein hotelletje om er zich te verkleeden, dan een trein nemen naar een andere stad....

Hoe meer hij nadacht, hoe beter hem dit plan beviel. Maar voor hij tot de uitvoering ervan overging, dwong hij zich, nog eens alle details na te gaan. Het was steeds als hoorde hij weer die snijdende stem: „Je dacht, dat je alles goed overdacht had....”

Hellmuth dacht en dacht. Overlegde alle bijzonderheden, verliet daarop het huis en ging naar zijn kamers. Daar pakte hij met zorg, zoodat men naderhand den indruk zou krijgen, dat hij inderdaad naar het buitenland was vertrokken.

Onder het pakken schoot hem te binnen, dat hij de comédie nog verder kon doordrijven. Hij kon een handkoffertje in het net van een coupé zetten, dat zou misschien naderhand den schijn wekken, alsof hij onderweg uit den trein gesprongen was. De trein moest over een rivier, misschien zou men ook aan zelfmoord denken en dan was hij gered. Ja, dit plan was het beste en het was uitstekend, alles eerst zoo goed te overleggen.

Men was dan zoo zeker van zichzelf, zoo rustig.

Hellmuth had zijn koffers klaar, trok zijn jas aan en opende zijn voordeur, om een taxi te gaan roepen. Twee heeren kwamen de straat af en op hem toe....

De arrestant scheen in den aanvang van zijn arrestatie als met stomheid geslagen. Hij antwoordde op niets, zei niets. Maar eensklaps vroeg hij, midden onder het verhoor: „Hoe laat was het, toen ik werd gearresteerd?”

De commissaris keek verwonderd, maar hij antwoordde: „Omstreeks middernacht.”

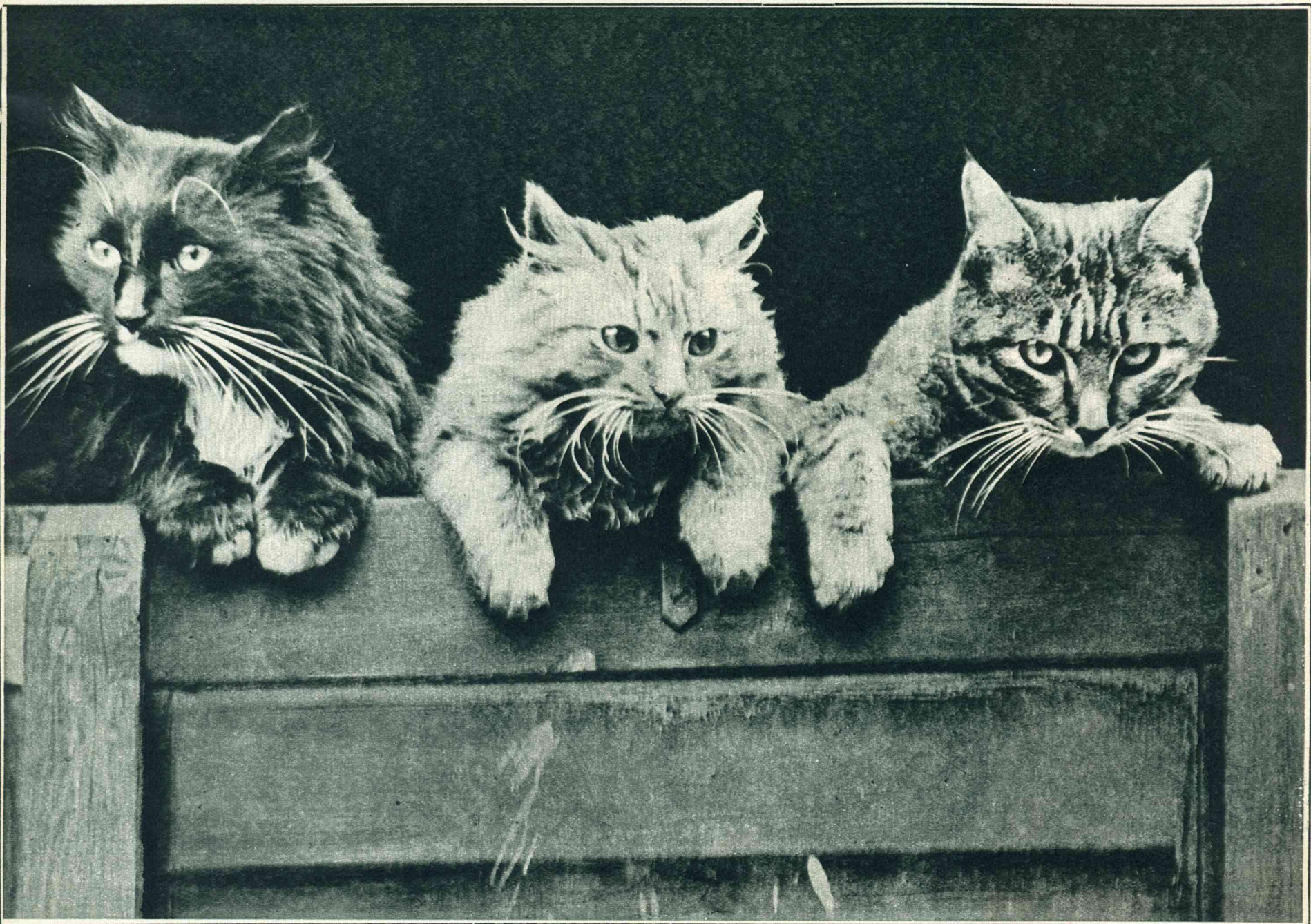
Hellmuth staarde hem met glazige oogen aan. „Middernacht? Wat heb ik dan gedaan al die uren? En Hupert?” In zijn hoofd raasden gedachten dooreen, hij wist niet meer goed wat hij zei, toen hij stamelde: „Hupert komt nóóit voor den volgenden dag terug, als hij naar zijn dochter is.... wie vond dan....”

De commissaris keek hem scherp aan.

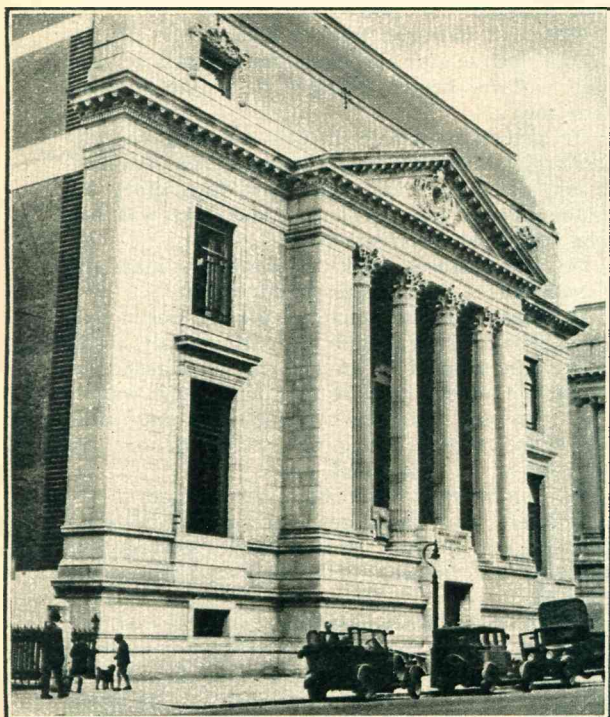
„Hupert had geen gewonen uitgaansavond,” zei hij, „zijn dochter had een baby gekregen en daarvoor was hij weg, maar hij kwam om elf uur thuis.”

Hellmuth lachte zonderling.

„Nu begrijp ik het,” zei hij. „Dáárom heeft hij me steeds aangeraden, goed na te denken.... hij wist, dat de knecht hem zou vinden.... de sluwe, oude vos liet mij m'n tijd verliezen!” Toen barstte hij in schallend lachen uit. Sindsdien werd hij van zoo onbedaarlijke vroolijkheid, als men hem over den moord sprak, dat hij nu in een krankzinnigen-gesticht zit, waar hij voortdurend de geraffineerdste ontvluchttingsplannen bedenkt, die hij nooit uitvoert, omdat hem steeds een beter plan invalt.

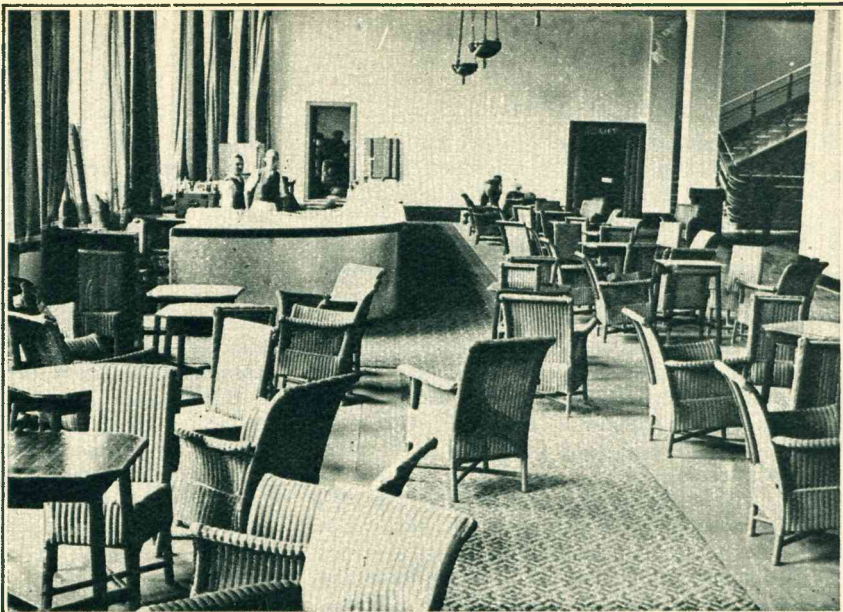
Verdedigende stelling.

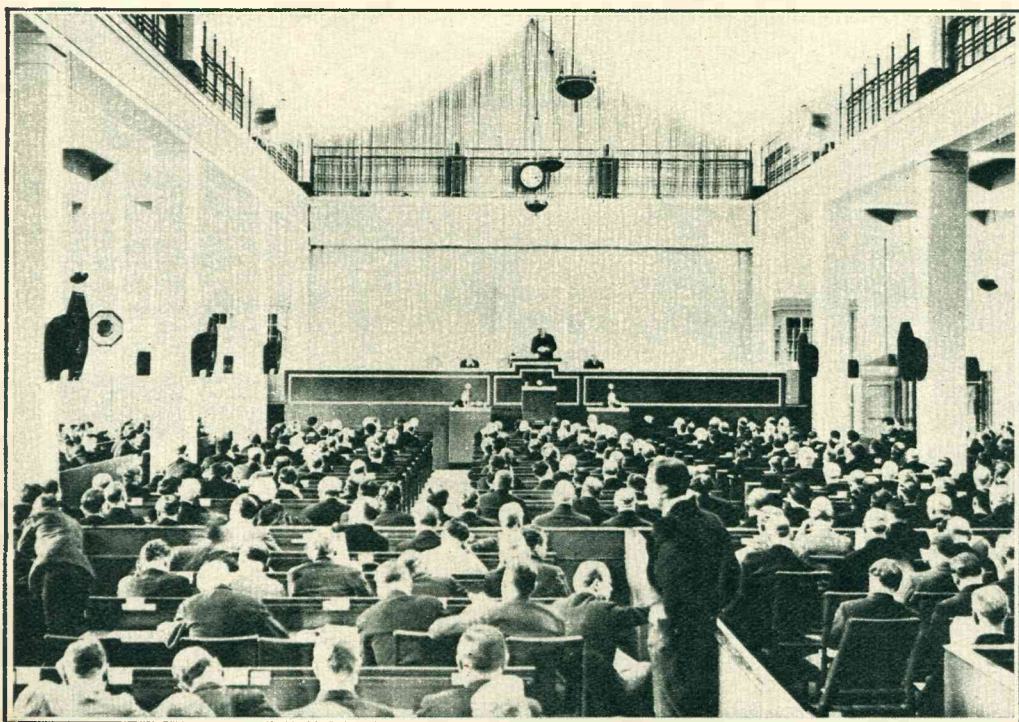
De hoop van heel de wereld is op het oogenblik gevestigd op de economische wereldconferentie te Londen. De zittingen worden gehouden in het Geologisch Museum der Engelse hoofdstad. De ingang van het museum.

Ten behoeve van dorstige redenaars en luisteraars is in de nabijheid van de groote conferentiezaal een bar ingericht.

De economische conferentie werd geopend met een rede door den koning van Engeland.

Buitenlandsch Nieuws

Overzicht van de conferentiezaal tijdens de rede van MacDonald.

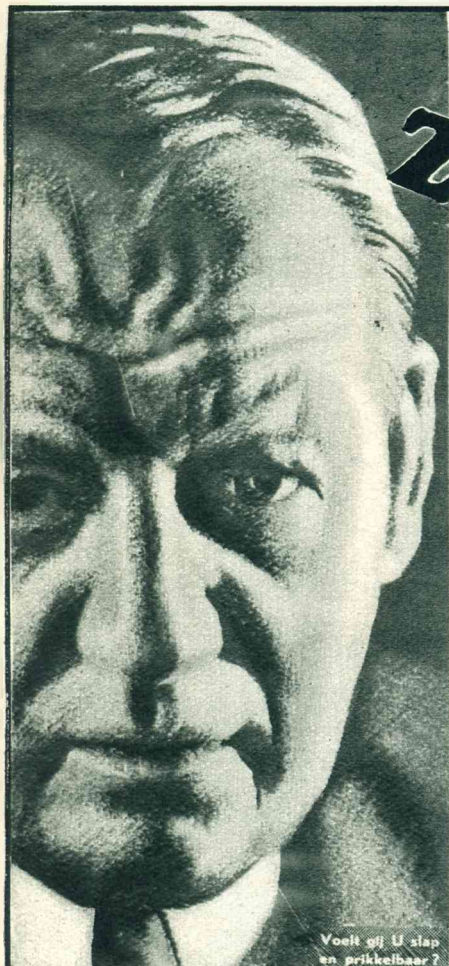
Op het Internat. Congres der Katholieke Jozef Gezellenverenigingen te München, dat eerst door de Duitse regeering was verboden, daarna werd toegestaan en ten slotte moest worden onderbroken, heeft vice-kanselier Von Papen een rede gehouden.

Per K.L.M. naar Groningen, Twente of Zeeland!

Een snelle, onvergetelijke reis. Inlichtingen bij de reisbureaux.

Hier is nieuwe Gezondheid
Zenuwen
Zenuwen
Zenuwen

zijn de oorzaak van lastige kwalen en klachten, zooals

Vermoeidheid
Maagbezwaren
Zenuwachtigheid
Prikkelbaarheid
Slapeloosheid
Vergeetachtigheid
Algemeene Zwakte

Overwin die klachten
wordt weer gezond met

SANATOGEN
Het Zenuwsterkend voedsel.

ALS gij U slap voelt en lusteloos - zoodat het leven meer een last dan een vreugde is, - wendt U dan vol vertrouwen tot Sanatogen. Duizenden menschen hebben dat vermoeide gevoel gekend - en hebben nieuwe gezondheid en levenslust teruggekregen met Sanatogen. Want Sanatogen versterkt de grondslagen van Uw gezondheid - het voegt kracht toe aan de kracht die gij reeds bezit, en maakt zoodoende, dat gij U dóór en dóór gezond en gelukkig gaat voelen.

Dat Sanatogen U werkelijk gezonder en krachtiger maakt, wordt bevestigd door de schriftelijke verklaringen van niet minder dan

24000 geneesheeren. Allen erkennen Sanatogen zonder voorbehoud als een ideaal versterkend voedsel.

De „Medical Times“ o.a. schrijft:

„Aan de wonderbaarlijk sterkende werking van Sanatogen valt niet te twijfelen“.

Wordt weer gezond, sterk en opgewekt. Wat Sanatogen voor duizenden anderen doet zal het ook voor U doen. Want Sanatogen voedt de cellen van lichaam en zenuwen met phosphor en melkeiwit -

de natuurlijke bouwstoffen van kracht.

Sanatogen is verkrijgbaar in alle Apotheken en Drogisten vanaf Fl. 1.- per bus.

ZIE HIER DE „FABRIEK“
die de grondstoffen
levert voor Hero „Perl“

Holland's boomgaarden. Natuurlijker, gezonder kan 't niet. Edel, rijp Hollandsch fruit. Fruit van wereldvermaardheid. Daarvan - en alleen daarvan - wordt Hero „Perl“ gemaakt. Probeert U eens een fleschje. Let op die prachtige gouden kleur, dat volle edele aroma en drink dan Uw eerste glas langzaam uit. U proeft het direct: dit is gezondheid - met volle teugen!

★ De ideale drank bij
uitstapjes en sport.

WAARSCHUWING
Hero „Perl“ is een zuiver Natuur-product, zonder eenige chemische toevoeging. De gouden kleur en de zuivere, frissche smaak zijn er door de natuur aan gegeven. Bevat geen alcohol.

De Parel der Dranken

Abonneert U op dit blad

BEZOEKT BRIGHTON

Een zeestad, badende in de zon. De meest cosmopolitische van alle Engelsche badplaatsen en van Engeland zelf. Een uur van Londen verwijderd (6 treinen per uur.) Eerste klas toebereidselen voor herstel en ontspanning. Het beste uitgangs- en middelpunt voor de beroemde South Downs en Weald Country

U moet BRIGHTON bezoeken!

Gratis brochure is bij den heer C. S. B. Browne, Publicity Manager, Brighton en bij alle reisbureaux verkrijgbaar

Onze Abonnén's

worden er op attent gemaakt, dat zij die voor een eventuele uitkeering ingevolge onzer

Gratis
Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten, opdat wij den gegadigden die zulks zouden hebben nagelaten geen teleurstelling behoeven te bereiden.

Uw geluk is op komst!

Reeds 4 JULI a.s. trekt de
E.N.B.O.F. loterij

De loterij met reuze winstkans op schitterende prijzen naar Uw eigen keus
Goedgekeurd bij Ministerieel besluit d.d. 2 Jan. '33

HOOFDPRIJS f.w.v. f 10.000.-

2e Hoofdprijs ter waarde van f 2.000.-
3e " " " " " 750.-
4e " " " " " 500.-

Verder prijzen ter waarde van f 100.-, f 50.-, f 25.- enz.

Een prijs naar eigen keus komt nooit onpas!

750 Schitterende Prijzen

24000 Loten, per lot f 2.50. - Bestelling per postwissel of giro no. 185959 M. Bruijn, Hennewierstr. 18a, Rotterdam

„ENBOF“ loten
zijn en blijven de „BOF“ loten!

De baten komen ten goede aan de Wed. en Weezen van den re Nederl. Bond van Oud-Officieren

REGENSTEMMING
(HAARLEMMERPOORT)

DE STAD AMSTERDAM
CEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12 1/2 cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.